

elektronická
KAPITÁNSKÁ POŠTA

metodický a informační zpravodaj HKVS

číslo 2 - únor 2010

Z našich vod:
Skautské plesání
Vodácké besedování

Představujeme:
VS Plzeňského kraje

Kapitánky a kapitáni!

22. den měsíce února je dnem narození manželů Olave a Roberta Baden-Powellových – světové náčelní skautek a světového náčelníka skautů. K všeobecně známé romantičnosti společných narozenin a věkového rozdílu přidávám ještě tu vodácko-námořnickou: Seznámili se v lednu 1912 jako cestující zaoceánského parníku Arcadia.

22. únor je ve skautském hnutí dnem významným, dříve jsme mu říkali Den sesterství a zdůrazňovali rytířskost nás bratrů ke slabšímu pohlaví, kdežto sestry si připomínaly, že slabším pohlavím rozhodně nejsou.

Časem jsme se však naučili tento den – Thinking Day vnímat jako den zamýšlení, zamýšlení nad sebou samými, nad smyslem našeho skautského života.

Zde jsem chtěl původně pokračovat a rozvíjet myšlenky o tom, proč, pro koho a jak.

V těchto dnech však odešel za náš obzor Václav Břicháček – Gigant, který je navždy čestným náčelníkem Junáka, podobně jako jsou manželé B-P navždy světovými náčelníky.

Proto na následujících stránkách přikládám jeho poselství valnému sněmu Junáka, abyste zamýšlení nad jeho textem udělal každý sám a každá sama.

Váš Vezír =V=

Obsah čísla:

vzpomínáme 2

z našich vod 7

nový web HKVS 17

jarní sraz K+K 18

SKARE 2010 19

vodní skauti 20
Plzeňského kraje

přílohy 30

OPUSTILI NÁS...

JAROSLAV ŠEJNOHA - AKELA
31. 12. 1960 - 6. 2. 2010

VÁCLAV BŘICHÁČEK - GIGANT
14. 6. 1930 - 3. 2. 2010

„Řeka,
to je nejen romantika
a zábava, ale i nebezpečí.
Tu trochu zkušeností,
které mám, bych chtěl předat dál
a na to je skauting ta pravá příležitost.“

Akela

S lítostí oznamujeme
všem přátelům, známým,
bratrům i sestrám,
že do skautského nebe
odešel 6.2.2010 bratr

AKELA - JAROSLAV ŠEJNOHA

z Brandýsa nad Labem.

3. 2. 2010 zemřel bratr Václav Břicháček – Gigant

Po těžké nemoci opustil naše řady bratr PhDr. Václav Břicháček – Gigant, čestný náčelník Junáka, iniciátor a zakladatel roverských kurzů FONS, psycholog a autor mnoha psychologických i metodických publikací zabývajících se pedagogikou volného času. Rádi bychom v této souvislosti připomněli Václavův letošní novoroční pozdrav, kterým se obracel na každého z nás...

Milé sestry, milí bratři,

přeji vám všem hodně dobré pohody, jasné nebe nad stezkou, mnohá přátelství a spoustu radostných dětských úsměvů a rozzářených očí ve Vašich oddílech a v mnoha činnostech po celý rok 2010. Jedno velké nebezpečí vidím dnes v tom, že mnozí lidé ztrácí smysl života. Jak tomu čelit?

Člověk, který dobře zná krásu jarního lesa, krásu kvetoucích luk i čistých potoků a k tomu i horských chalup, noční oblohy i ranních mlh, nemůže pochybovat o vnitřním smyslu světa i lidského výchovného usilování.

Mnoho radostí a pěkných zážitků Vám přeje

Václav Břicháček (po návratu z nemocnice a se stálým optimismem)

Sedla jsem k počítači, otevřela mail.. „Zemřel Václav Břicháček – Gigant, přijďte zavzpomínat ke kyvadlu na Letenskou pláň, s sebou svíčky a vzpomínky.“ Mlčky, jen se slzami v očích jsem zapálila svíčku, blížila se jednadvacátá, čas onoho setkání, vzala na klín kocoura a otevřela složku s fotkami z Gemini 2003. Tam jsem Václava mohla poznat, dělal mi garanta pro mou instruktorskou práci. A byl mi i oporou, protože jako vodák jsem tuhle instruktorskou tenkrát vnímala nějak „jinak“.

V hlavě mám tolik myšlenek, ale na papír se jim nechce.

Snad jen.. To asi vystihne vše. Gigante, Václave, DĚKUJU.

(že jsem měla příležitost se s tebou setkat.)

Majda

Kdo by chtěl o Gigantovi – Václavu Břicháčkovi vědět trochu víc může navštívit několik stránky České televize, novinky.cz nebo Skautskou křižovatku.

Václav Břicháček u vodních (a třebíčských) skautů

„Byl jsem přítom“ volám šťastně podle slavné knížky a filmu, které jsou pochopitelně o něčem úplně jiném. Byl jsem přítom, když Václav Břicháček od počátku devadesátých let zásadně ovlivňoval několik skautských generací - na lesních školách vodních skautů a taky tam, co bydlím - v Třebíči.

Vodácké lesní školy bývaly každý lichý rok na Lavičkách na Dalešické přehradě a Václav byl pozván hned na tu první v srpnu 1991. Dneska už je to promlčené, ale začátek první lesní školy vodních skautů po dvaceti letech normalizace se tak úplně nevydařil. Místo abychom vypluli na vodu a vyrazili do lesů, dřepěli jsme už třetí den v zátoce a poslouchali Jumbovo vypravování o tom, jak ryby jí dvěma vidličkami (nebo noži?). Jumbo Burghausere, který už jsi také na druhém břehu, promiň, ale já tehdy trpěl a zachránil mě právě Václav, když se přihlásil, že povede ranní cvičení. Přišel v černých trenýrkách až ke kolenům a ohlásil rozcvičku ve stylu „kaliméro“, což řecky znamená dobrý den. Pro mě byl do té doby Kalimero jenom kačer z večerníčku, když jsem byl malý kluk. Nikdy už se nedozvím, jestli poznal, že máme teoretických přednášek, při kterých se nikdo nezajímal o to, co si myslíme, plné zuby, nebo jestli to byl jeho obvyklý postup, ale atmosféru naprosto obrátil. Už jsme se necítili jako učedníci, konečně se s námi jednalo jako s dospělými (většinou z nás bylo kolem třiceti...) a rovnocennými. Ten pocit rovnosti, ve skautingu daný jako málokde jinde, nám musel přinést on, vysokoškolský učitel, na jehož - když jsem se o něm zmínil před známým publicistou Jiřím Černým -

adresu pravil tento: „Jestli myslíte toho slavného...“ Myslel jsem toho slavného, jemuž jsme říkali Gigant, a teprve když jsem začal jezdit na odbor pro vzdělávání činovníků, došlo mi, že mnohem lepší je oslovení křestním jménem. Václav Břicháček se přece za Giganta nikdy nepovažoval...

Ochotně přijal pozvání na další lesní školy i na návštěvu skautů z třebíčského okresu a vždycky to byl zážitek. Zážitek pro nás. Jestli pro něj, už se taky nezeptám. Rozhodně jsme ho potěšili, když jsme ho jednou po programu pro rovery v klubovně na Kostnické ulici odvezli do Jaroměřic, kde se v domě Otakara Březiny setkal s Ferdinandem Höfferem, starým skautem a předsedou březinologické společnosti. Chodili jsme kolem nich po špičkách, nejspíš povídali o básníkovi.

Nás zas potěšil „hrami na spolupráci“. To jsme neznali: běžíte maraton, ale ne proti sobě, naopak čím dřív ho zaběhnete štafetově, tím líp pro všechny. Stojíte proti sobě ve čtyřech družstvech před labyrintem z pádel a ešusů a domlouváte se tak, aby VŠICHNI členové VŠECH družstev přešli na druhou stranu. Pro soutěživé typy hrůza, pro mne jedna z nejúžasnějších věcí. Bludiště z pádel a ešusů nám poprvé postavil na Lavičkách na louce pod stany, nechtějte po mně, v kterém roce - o to přece nejde.

Taky už nevím přesně, kdy jsme ho vzali do Koutů k tamním Ostrovanům. Několik vesnic v kopcích na konci okresu vytvořilo středisko, které mělo přímo v názvu základ Václavova oblíbeného odborného termínu „ostrůvky po-

zitivní deviace“. Zavlekli nás nad Kamenicí do nějakého lomu v lese a nutili účastnit se hry, v níž jsem tušil tvrdárnu v náročném terénu. Vrazili nám do rukou svíčky a já v duchu proklel všechny Ostrovan-y. To si nevšimli, že Václav jde o holi? Po vysvětlení pravidel jsem je zase odprosil. O světýlka svíček se nebojovalo, naopak se vzájemně připalovalo s předepsanou formulí „prosím tě, dej mi napálit svoje světýlko“, doplněnou pohlazením po tváři. Hra přesně v tom stylu, jaký Václav nenásilně přihrával.

Poslední větší Václavovo vystoupení pro vodní skauty, u kterého jsem asistoval, proběhlo to léto, kdy jsme přestěhovali lesní školu pod Stvořidla. Protože jsme si ten rok hráli na „Rádio Stvořidla“, byl v programovém schématu zařazen do rubriky nazvané Na okraj dne nebo dokonce Živá slova. To už dneska nikdo neví, ale takové byly názvy pořadů šíleného komunistického akademika Zdeňka Nejedlého. Já ho naštěstí nezažil, takže mi to přišlo vtipné. Václav měl velký smysl pro humor, pochechtával se, i když zjistil, že je v Živých slovech, ale stejně jsem z jeho reakce pochopil, že udělat to někomu jinému, měli bychom po vysílání.

To bylo v létě 2001. Tehdy už jsem vycouvával z hlavního kapitanátu i odboru pro výchovu činovníků a Václavovi jsem pak posílal jen péefky. Na tu loňskou přišla odpověď, že se snad na nějaké akci brzo potkáme, na letošní nepřišlo nic. Ve čtvrtek večer mi došlo, že jsem zase něco prošvihl. Teprve teď mi dochází, jak velký vliv má Václav Břicháček od srpna roku 1991 na to, co jsem dělal ve skautu, ve škole a vůbec. Jsem blbec. Ježek

Gigant českého skautingu

Poprvé jsem se s ním potkal na Potštejně roku 1969. To jsem byl účastníkem Ústřední vlčácké lesní školy jako jeden ze dvou „modrých“. To byla škola! To byli instruktoři a lektori! Pivec, Tomek, Kříž, Plajner, Fandrlík, Průcha, Růžička, ...a Gigant Václav Břicháček, který přednášel pedagogiku a psychologii. Přezdívku Gigant si jistě vysloužil kdysi dávno pro svou mohutnou postavu, ale v tom devětašedesátém už byl pro nás účastníky gigantem ducha.

V letech normalizace byl v mém adresáři jako jeden z těch, kterým jsem pravidelně psával novoroční pozdravy, byl mezi těmi, kterým jsme akcí *Sto podpisů* dávali z táborů vědět, že jsme, že skautujeme, jak se dá.

A dozvídal jsem se o něm i ze stran, ze kterých jsem to nečekal. Má žena mi jednou řekla: „Gigant je Břicháček? Toho znám. Ten nás

učil, jak se nad sebou zamýšlet a jak se prezentovat, tím, že nás nutil psát seznamovací inzeráty a životopisy pro vstup do zaměstnání.“

To, prosím, v sedmdesátých letech ani zdaleka nebylo tak samozřejmé jako dnes.

A od Miloše Zapletala jsem věděl, jak se Gigant angažoval v Letní lipnické škole a vlastně tak založil formu práce s rovery, které se dnes říká „česká cesta“. Řekl bych, že všichni současní mladí vůdci (tedy aktivně hledající vedoucí) tak či onak těžší z Gigantových podnětů.

Zcela samozřejmě jsem bral, že byl bratr Břicháček po roce 1990 zvolen náčelníkem Českého Junáka, a naopak jsem byl roztrpčen, když se funkce hrdě vzdal při prvním osočení ze strany „pravověrných strážců pokladu“, že prací s mládeží v sedmdesátých a osmdesátých letech přece napomáhal

bolševikovi.

Václav však pracoval dál, byl přímo spjat s kurzy FONS, lesní multiskolou Gemini. Já si jej pamatuji z doby „budování babylonské věže“, mnozí z jiných a jiných modelových situací. Kapitáni a kapitánky třeba z LŠVS a ze srazů, kdy nám dával jednoduché úkoly, kupř. jak zařídit, aby se pes a kočka nepoprali, a vykládal svou představu o skautské výchovné rouře, do které se vhodí vlče a vypadne člověk, který je schopen kladně ovlivňovat společnost.

Včera dotlouklo srdce toho, komu v poslední době prý uctivě říkali bratr Václav. S tím nemohu souhlasit. Každému, kdo měl štěstí mu naslouchat, bije srdce ve stejném rytmu toho, kdo zůstává nejen podle jména gigantem.

Vezír

Václav Břicháček: Poselství sněmu Junáka 2008

Moji milí, zdravím všechny delegáty i hosty a přeji plodné přemýšlení v zájmu světlušek, vlčat, skautek i skautů, roverů i činovníků.

Potřeba výchovy, vzdělání a mravnosti je dnes snad ještě naléhavější než dříve, a naše odpovědnost za zítřek nemůže a nesmí zmizet z našich úvah!

Nejprve se s Vámi chci podělit o velkou pozitivní zkušenost z minulého roku: V létě jsem byl na skok na světovém jamboree v Anglii. Uvědomoval jsem si tam, jak se za 100 let vytvořila velká, tvořivá a dobrovolná organizace. Kdysi tu byl jeden muž s jasnou ideou a několik chlapců. Dnes je to hnutí, které působí na miliony dětí prakticky na celém světě. U nás to bylo analogické: jeden profesor a několik žáků žižkovské reálky – a vznikne živá a tvořivá organizace, která se opakovaně obnovuje i po létech útlaku. Jsou to důkazy životnosti ideálů i síly lidí, kteří si umí vytýčit jasný cíl, najít vhodné metody, vyhledat spolupracovníky a reagovat na současné i perspektivní potřeby společnosti. Na jamboree se česká výprava neztráče-

la. Opět řada přemýšlivých a obětavých organizátorů dokázala vytvořit dobré dílo. Byli jsme originální, nãpadití, nikoho jsme nenapodobovali a tím jsme byli zajímaví. I dnes budete společně uvažovat a klást si otázku, kudy povede další cesta. Nelze si ji usnadňovat a chodit pouze po vyšlapaných stezkách.

Účastnil jsem se v září Pražského Fora, které pravidelně pořádá Václav Havel s dalšími spolupracovníky. Téma minulého roku bylo: Svoboda a odpovědnost. Tato dvojice pojmů – zdánlivě obsahově vzdálených – by mohla být mottem úvah o výchově. Bez svobody každé hnutí časem ustrne a ztratí svůj původní elán i smysl. Bez odpovědnosti podléhá pouhým a krátkodobým módám. Může sice někoho chvíli bavit, ale rychle ztrácí společenský, morální a duchovní význam. Na jamboree jsme viděli živý příklad odpovědnosti a svobody. Samostatný subcamp byl věnován náboženstvím světa. Řada velkých stanů, ve kterých jednotlivé církve i náboženské organizace seznamovaly věcně se svými myšlenkami a zásadami. V jednom stanu sig-hové, vedle moslimové, dále adventisté atd. Probíha-

la katolická mše, o kousek dál se modlili moslimové, respektovali se, usmívali se na sebe a debatovali – ve svobodě a s plnou odpovědností. Byl to v praxi ideál budoucího, vzájemně se respektujícího světa.

Druhou částí mé úvahy jsou dnešní děti. Máme potíže s nábořem nováčků a slýchám, že děti jsou neukázněné, agresivní, podléhají televizi, rodiče nemají zájem ani o výchovu ani o nás atd. Při naší obnově v r. 1989 byla má první úvaha nazvaná Děti dnes. Za 10 let jsem ji obnovoval (zamyšlením Junák na přelomu století). I dnes se k ní vracím. Svět se rychle mění a mění se děvčata i chlapci. Slýcháme nářky nad mladou generací. Ono se tak nařká již více než 5000 let. Pokud se snad nastupující generace vyvíjí neobratně, je to převážně vinou vychovatelů. Péče o děvčata i chlapce je jednak poslání, jednak umění – je to činnost láskyplná, při tom ukázněná chápaní. A optimistická.

Tedy skautky a skauti (a my) v roce 2008:

1. Během let se oslabuje výchova v rodině. Přibývá dětí z nefunkčních, oslabených či rozvedených rodin, dětí svobodných matek i rodin, kde na děti „není čas“. Mnozí rodiče o děti pečovat „nemohou“ (kvůli nemoci, posunuté pracovní době a podobně), neumí či dokonce nechťejí. Mnoho dětí ztrácí základní životní jistotu, nevytváří se pevné pozitivní vztahy s rodiči a objevují se menší či větší odchylky od norem řádného vývoje. Pro činovníky z toho plyne několik skutečností: Mnohdy budeme nahrazovat některého z rodičů – a někdy i celou rodinu. Měli bychom být pevní v zásadách, ale zároveň laskaví. Měli bychom prohlubovat družinový systém, udržovat stabilní sestavu družin co nejdéle a zároveň hledat cesty, jak se stýkat co nejvíce i mimo klubovny. Je to cesta, jak vzdorovat oslabeným vztahům mezi dětmi. Navozujeme a uskutečňujeme naše metody: ať jsou co nejčastější – vždyť je všichni dobře známe: Společné emoční prožitky v přírodě (družinové ohně, pohyb při přechodu z noci do svítání, společné činnosti co nejčastěji aj.), společné zážitky kulturní i závodivé, podpora požadavku dobrého skutku – pro kamarády, oddíl, obec i přírodu – a také je oceňujeme. Nařkáme-li nad rodinami, uvažujeme také o rodinách vlastních – i to je povinnost činovníků!

2. Ztráta příkladů, která souvisí s celkovým stylem výchovy.

Autorita rodičů klesá, o učitelích a učitelkách nemluvě. Chybí důslednost, nevytváří se pevná pravidla ani rozumný systém odměn. Zdá se, že větší problémy se objevují u chlapců, kteří se jen výjimečně setkávají s mužskou autoritou. Pro vůdce to znamená větší důslednost ve vedení a důraz na oddílová pravidla a chování, vycházející ze skautského zákona. Současně potřebujeme podporovat autoritu rádců a rádkyň.

Od vůdců požadujeme autoritu i tím, že zvládají mnohé dovednosti, kterými mohou v oddílech imponovat a být pozitivním příkladem.

3. Větší uniformita dětí, která je dána podobným stylem škol, stejnou televizí, podobnými počítači aj. I když se mnohdy vnějškově liší (oblečením, osobním vybavením apod.), jsou si značně podobné, jejich vztahy bývají povrchní a přelétavé, televise vede k pasivitě, počítačové hry k sociální izolaci a ani ve škole se příliš nepodporuje individualita. Hry bývají podobné, chybí dětská hřiště, malé plácky, tajemné kouty zapadlých ulic a dětská fantazie se nerozvíjí. Plyne z toho potřeba volit program co nejpestřejší, s maximální aktivitou skautek i skautů, vyhledávat nové a neobvyklé hry. Rozvíjet tvořivost děvčat i chlapců, podporovat a stimulovat různé zájmy, oceňovat nápady při řešení neobvyklých úkolů – i když nemusí být optimální. I televizi je možno užít jako motivaci her. Všichni jsme viděli určitý děj a zkusme jej napodobit či zcela změnit (? jak bychom postupovali u nás v oddíle, co by se stalo, kdyby...?)

4. Dnešní mládež je zaplavena poznatky, které většinou nezapadají do uceleného systému, nejsou propojeny a snadno se zapomínají. Škola klade velké nároky na paměť a obecně na kognitivní (rozumové) procesy. Praktické dovednosti i pohybové aktivity jsou zanedbávány. Snažme se proto, aby schůzky, a hlavně výlety co nejvíce podněcovaly k aktivní činnosti a přinášely náměty i pro dobu mimo setkávání. Učení musí probíhat konáním – to je přece naše stará zásada – tedy ve hře, v praktické činnosti či v závodech. Přemýšlejme nad výsledky – sami i s celým oddílem – jak hra probíhala, kdo udělal chybu, co byl dobrý nápad, i když nebyl „dotažen“, co se dařilo apod.

5. Zhoršený zdravotní stav dětí má řadu příčin: Sedavý styl ve škole i doma u počítačů či před televizí. Jsou tělesně i duševně méně odolné, trpí civilizačními návyky – všude je teplo, vše je k dostání, sport se sleduje na obrazovce, domácnost obstará někdo jiný. K tomu přistupují chybné dietní návyky. Pobyť v přírodě a fyzická náročnost má dnes mnohem větší význam než před několika léty. Zvyšování nároků na sebe samotné a jistá tvrdost při zmáhání různých svízelných situací je žádoucí.

6. Souvisí s tím i postupné urychlování biologického vývoje. Puberta nastupuje dříve než před léty, děti jsou často a mnohdy zkráceně informovány o záležitostech, ke kterým myšlenkově ani emočně nedozrály. K tomu přistupuje nezdrženlivý styl života, který mnohdy vidí kolem sebe – vše mít hned a bez vlastní zásluhy. Nekultivovaný a nezralý život sexuální v realitě i ve fantasii je dalším vývojovým rizikem. Naproti tomu sociální dozrání, to jest pochopení mnoha so-

ciálních jevů, a vstup do světa práce jsou odsouvány na pozdější dobu. Rozpor mezi biologickou a sociální zralostí narůstá a vede k řadě obtíží. Cvičme běžné sociální dovednosti – jak se domlouvat, jak si naslouchat a věnovat pozornost druhým, jak předávat spolehlivě informace, jak společně řešit problémy či plánovat činnost. Zároveň uvažujme o rozumné a věkově přiměřené výchově k rodičovství – je to u nás stále otevřená otázka, která potřebuje takt i nadhled.

7. Žijeme ve složitém světě, jehož ekonomickým, organizačním, výchovným či sociálním okolnostem mnohdy ani sami nerozumíme. Skautky a skauti se v nich orientují ještě hůř... Mnohdy neznají zaměstnání rodičů či si pod jejich profesí nedokáží nic představit. Bývá to příčina nedorozumění mezi generacemi. Bude proto potřebné organizovat hry se složitými informacemi, které se předávají a rozebírají a vymýšlet hry na spolupráci („přátelské“ hry). Neuškodí, budeme-li občas hrát podobnou hru i na oddílové či střediskové radě.

8. Velké riziko je v konzumním stylu života. Skautky i skauti ho vidí kolem sebe a přenášejí ho do oddílu. Doma dostávají často vše již hotové, nemusejí příliš přemýšlet, surfují po různých kanálech na internetu. Neučí se klást otázky, ale přijímají pouze cizí odpovědi. Mnohdy se chtějí jen bavit (či přesněji nechat se bavit). Snažme se, aby si samy zkoušely hledat aktivní program...

9. Ve vývoji dětí se objevuje řada sociálně risikových momentů. Jsou to jednak chybné návyky: kouření, které se prosazuje ve stále mladším věku, alkohol, stále lákadlo heren, agrese, šikanování, náběhy na kriminalitu, nezáměr o učení i o další vzdělávání aj. Druhé riziko vyplývá z nevhodného zdravotního chování, které snižuje celkovou odolnost – chybná výživa, málo pohybu, zanedbání preventivních prohlídek. Nejhorší by bylo podobné jevy přehlížet, ale stejně chybné by bylo bez snahy o nápravu ukvapeně někoho z oddílu vyloučit. Dalším rizikem je špatné sociální prostředí. Děti zanedbávané, deprivované či dokonce týrané jsou těžce ohroženy. Potřebují dlouhodobou a intenzivní péči – většinou pod dohledem odborníků. Můžeme jim v našich oddílech v mnohém pomoci, ale často naše síly nestačí a musíme hledat pomoc odborníků mimo oddíl.

10. Jistě budeme opakovaně debatovat o morální výchově. Děti jsou již od časného věku altruistické. Snaží se pomáhat druhým, ale mnohdy to neumí a mohou udělat i při dobré vůli neobratné chyby. Nejhorší je, jsou-li za dobrý úmysl trestány – tím se altruismus tlumí. V oddíle je nutné pečlivě sledovat každý, byť i malý, pozitivní čin a vhodně jej ocenit. K tomu při-

stupují taktně vedené rozhovory s jednotlivci i se skupinou o otázkách etických. Často se objeví příležitost po nějaké hře, po programu, který vyžadoval spolupráci, po nějaké závažné události v okolí oddílu či tábora a pod. Potřebný je pevný řád a pravidla činnosti v oddíle, jednání starších osob a činovníků, vytvořená pravidla („to se u nás v oddíle nedělá“), vhodná četba a podpora vlastního svědomí, které se postupně rozvíjí. Rozvoj svědomí, které vede k postupnému pochopení, co je dobré a co chybné, je základním předpokladem mravnosti. I duchovní program bývá zanedbáván – mnohdy i činovníci tápou v metodice. Máme z poslední doby vhodné příručky, věnujme jim pozornost. Je to otevřená cesta k překonávání risik současné doby.

Úkolů je před námi mnoho a jsou jistě náročné. Soudím, že úsilí o úpravu programu ve směru postupného rozvoje mnoha kompetencí, o kterém se před sněmem hodně debatovalo, je vhodnou cestou pro budoucí léta. Patří sem i úvahy o kompetencích činovníků, jak je rozvíjet a podporovat. K tomu se potřebujeme scházet, společně debatovat a hledat cesty. Nezbytné je vědomí, že na skautky i skauty působíme jak záměrně, tak i mnohdy nechtěně našim všedním jednáním.

Na závěr ještě několik vět obecnějšího rázu. Na prahu 3. tisíciletí lidstvo rozbilo atom, dobývá vesmír, vyléčilo mnohé nemoci, chystá se zasahovat do dědičnosti, pokazilo si vlastní prostředí, vyvíjí stále dokonalejší a ničivější zbraně, vytvořilo podivný zábavní průmysl a dává přednost tomu „něco mít“ před „něčím být“. Proti tomu stojí základní lidská podstata, která touží po základních jistotách: po velké lásce, po nezištném přátelství, po pevném domově, po umění i přírodě a po krásném životě. Je to dáno každé nastupující generaci a naším úkolem je tyto a mnohé jiné hodnoty pěstovat v sobě i v našich členech. Kultivovat osobnost od časného dětství až po stáří v duchu osvědčených hodnot humanismu a jejich předávání z generace na generaci je základní poselství lidské spirituality.

Přeji vám všem – i všem činovníkům, které zastupujete – hodně dobré pohody, naději v dobrou budoucnost, dobrou, byť i někdy klopotnou stezku, dobré odpovědi na dobré otázky, vzájemnou oporu i přátelství a radost z radosti světlušek, vlčat, skautek, skautů i roverů. Přátelství prožívat a přátelství vytvářet – doma i přes hranice – je velký skautský úkol ve dvacátém prvním století.

Na jedné konferenci vychovatelů jsem slyšel pozdrav: „Polepši se a polepšiš celý svět!“

Václav Břicháček – Gigant
čestný náčelník
duben 2008

Skautské plesání

Zimní měsíce jsou pro vodní skauty obdobím klidu - lodě, pádla, vesty jsou zazimovány, řeky uzamčeny. I přesto se však vodní skauti neodávají zimnímu spánku, ale baví se jinými akcemi, na které v létě není čas: besedami, plesy, různými setkáními, ... Kapitánská pošta vám přináší několik reportáží a zpráv z různých míst, kde se podobné podniky v uplynulých měsících uskutečnily a o kterých nám tamější skauti napsali. Začínáme skautským plesáním...

...V JABLONCI NAD NISOU

Byl i letos v Jablonci vodácký ples?

Jasně, teda ne... No, 16. ledna byl Skautský ples, možná jsi viděla (dostala majlem) náš plakátek. Po letité tradici skautských plesů střediska Wataki pokračuje v zastřešení skautského plesání, již druhým rokem, Okresní rada Junáka v Jablonci. No a my vodáci jsme součástí, takže jsme se na plesu podíleli.

Takže nebyl vodácký?

Byl to společenský ples našich členů, příznivců, podporovatelů, ... Takže večerní róby, kravaty - žádný „babí hop“. Všichni však vědí, že jsem se jako vodáci na pořádání hodně podíleli, bylo to znát. Už třeba těmi 20 pádly pověšenými od stropu jako dekorace.

Kdeže to bylo?

V jabloneckém Eurocentru. Skvělé zázemí, vycházejí nám vstříc. Tak trochu jim tam vždy přizdobíme sál, letos stál v rohu podsadák a od stropu visela pádla. Loni jsme od stropu zavěsili plachty na P550 a kajak, ale to pod tím nikdo nechtěl sedět...

A co účast?

Čím dál slušnější. Loni nás podpořili účastí frekventanti Námořní Akademie (Skvělá atmosféra, fakt

FOTO JOSEF POKORNÝ - JOŽAN

pařmeni), letos i bez nich :- (účast hojná. Děkuji tímto početné delegaci z přilehlých obcí (Liberec, ...), našim podporovatelům, sponzorům a samozřejmě rodičům.

Rodiče?

No nejen svoje. Rodiče našich vlačat, skautů. Tak přes léto se potkáme na vodě, nádraží...a přes zimu na plesu. Kontakt s rodiči, jejich podpora je pro nás důležitá, tak proč ne. Stmelíme kolektiv ;-)

A na co jste je lákali?

Letos na bonus - rodičovskou vstupenku. Každý mladší člen Junáka dostal poukázku: při zakoupení dvou vstupenek sleva 50%. Myslel jsem, že ohlas bude větší,

nicméně rodičů přišlo více, než v minulých letech. A samozřejmě lákadlem byly i ceny ve slosování: užitečné věci pro skauta (batůžek, sekera, čelovka, solární nabíječka, ...).

Kdo vám hrál? Kytárky, sami?

Ne, ne profíci. Máme u nás těleso Bohemia Universal Band, tak jeho nejlepší sólisti v komorním obsazení. Zahrajou všechno a myslím, že se líbili.

A letos nám jako hudební překvapení zahrál host: Hound Dogs. Jeden náš odrostlý skaut totiž působí v rokenrolové kapele, tak nám zpřijemnil večer svým vystoupením.

FOTO JOSEF POKORNÝ - JOŽAN A ARCHIV AUTORA

Překvapení?

Ano, moc lidí o kapele nevědělo. A další, teda již tradiční překvapení, je půlnoční slosování vstupenek o originální lahev utopenců a skautský dort (Cukrárna Citrónek).

Takže vydařená akce?

Myslím, že se ples povedl. Je to výzva udělat ten další ještě lepší.

Aby se naše omladina necítila odstrčená, v březnu pořádáme maškarní bál pro potěr. Všichni místní i přespolní už mají pozvánku v mailu.

Děkuji za rozhovor. A na Vás všechny se těším na viděnou, třeba u nás na plese. Nebo u Vás.

Múza se ptala Loga

...V LIBERCI...

Ještě dopoledne 23. 1. 2010 to v sále U Košků vypadalo na tragédii. Hospodáříček Čajda tvrdil, že je zamluveno 35 vstupenek, zaplacená dosud žádná, přičemž minimální počet na zaplacení sálu a kapely je asi 80.

„Nevadí,“ řekli přítomní kulisáci a začali rozvěšovat výzdobu, „ale spoň se pobavíme sami.“

Po dokončení výzdoby nastala generálka na tradiční živé obrazy. „Ty budeš ponorka, ty křižník, tohle je Bismarck a tohle Arc Royal.“ Papundeklové kostýmy byly vyzkoušeny a následně poslechnuta reprodukováná píseň My Bonnie v šestero různých aranžmá.

„Dobrý to bude,“ rozešli jsme se k velmi pozdnímu obědu.

„Nebude to dobrý,“ hlásil Šmudla v sedm večer. „Ten návod na papírové střelivo jsem vylepšil tím, že jsem mikrovlnku zapnul na třetí stupeň a teď nesmím do baráku, protože tam obcházejí hasiči.“

Bylo to dobrý.

Sešlo se přes stovku tancechtivých, z toho někteří i ze zahraničí (z Berzdorfu, Mimoně, ba ještě dál).

„Kapelo,“ staral se Šmudla, „jsou tu lidé středního věku, kteří si

chtějí zatančit, hrajte spíše něco pomalejšího.“

„Jistě, šefe,“ ujistil kapelmajstr Žanta, „my si také raději dáme něco pomalejšího,“ načež Kaleidoskop spustil rock.

Nálada se brzy ustálila na optimálním stupni, návštěvníci byli spokojeni a konečně došlo na živé obrazy.

Z přísálí pomalu vyplula bóje, ve které každý rozeznal Járynka, a za ní loďstva Velké Británie a Třetí říše. Pomalé kroužení sálem doplňované vlnobitím, plujícími minami, delfíny, racky a chobotnicemi se v rytmu

My Bonnie zrychlovalo, až přešlo v nelitostnou řež.

Chudák Bismarck to v souladu s historií schytl do kormidla, otáčel se na místě a nakonec byl doražen (papírových koulí bylo přeci jen dost).

Rekonstrukce bitvy byla úspěšná, sál tleskal do rytmu.

„Co s tím papundeklem?“ uvažoval Molekula, „jak to uklidíme? Rozdáme to?“

„Zadarmo to nikdo chtít nebude,“ soudil Šmudla, „my ty loď vydražíme.“

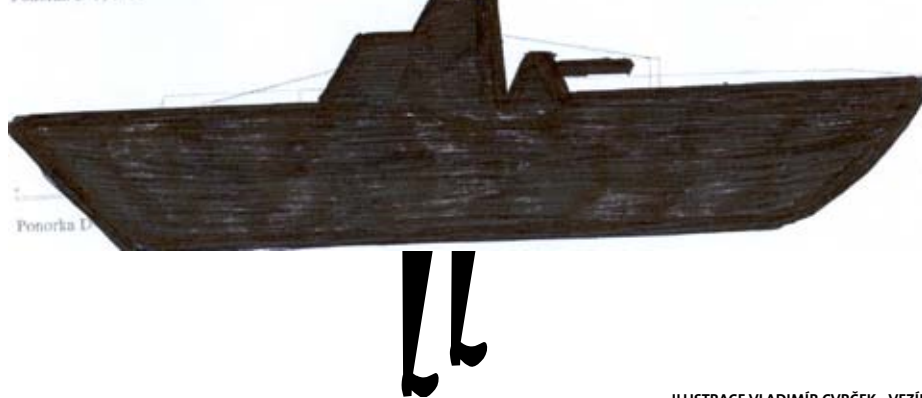
A skutečně, obecenstvo si vraky rozkoupilo a naskládalo podél stolů.

A myšákem plesu 2010 se stal Cipajs z Mimoně.

Fotky nejsou, každý tančil.

Vežír

Ponorka D-3, 1933

Ponorka D

..V OSTRAVĚ...

Právě jsem se vrátil z úklidu sálu, ve kterém jsem ještě před 10 hodinami spolu s dalšími účastníky 17. bálu Eskadry křepčil, ploužil se, soutěžil, zkrátka užíval si ho jako všichni ostatní.

Otevřu mail od Majdy a čtu, že mám o něm napsat do „Kapošt“ a připojit nějaké foto.

Takže ve stručnosti oznamuji, že jako vždy proběhl bál podle tradičního scénáře, tudíž:

- vstup na něj byl povolen výhradně v námořnickém, pirátském, trosečnickém, či civilním oblečení;
- sál byl vyzdoben velkým dvojitým vlajkovým gala zavěšeným pod stropem, stál v něm stěžeň s oddílovými vlajkami, na stěnách viseli kartonové vodní živočichové jinde nevidaných tvarů a barev;
- bál zahájilo důstojnictvo Eskadry úvodním figurálním pochodem. Byl jednoduchý, ale aspoň ho nikdo nezkazil;
- lístky do tomboly prodávaly na-prosto neodolatelným způsobem čtyři dvojice našich vlačat a žabiček;
- na pořádek dbala NAVY POLICE, která u vstupu každého příchozího označila přistavním razítkem. Většinou na hřbet ruky, ale byly vidět i účastnice označené na jiných, dobře viditelných (atraktivnějších) částech těla;

- country kapela pravidelně testovala fyzickou přítomných polkami hranými v tak rychlém tempu, že se u některých párů nedalo určit, co to vlastně tančí;
- obrovský aplaus sklidila taneční country skupina našich milých rangers;
- aby se zabránilo nekalým praktikám, rozhodoval o nejlepší masce počet knoflíků, které jí do odměrného válce vhodili ostatní účastníci bálu;
- zásady obligátního „Prásku zdar!“ byly s přibývajícím časem porušovány do té míry, že si ho dopřávali i evidentní laici – suchozemci;

- nový den a závěrečnou část bálu odstartovala tombola;
- většina přítomných se nesmířila s tím, že kapela ve dvě hodiny končí, takže tato musela ještě hodinu přidat. Pochopitelně, že za patřičný obolus navíc;
- po třetí hodině i ti nejvytrvalejší uznali, že další odpor nemá smysl a postupně opouštěli místo činu.

Tak si to já všechno velice dobře pamatuju. Kdo si pamatuje něco více a přesněji, má možnost o tom podat svědectví v redakci „Kapošt“.

Sten

FOTOGRAFIE NA TĚTO STRANĚ PŘÍSTAVĚSKADRA OSTRAVA

...A V NERATOVICÍCH.

Kdy se vám poštěstí, že se na jednom místě potkáte s Batmanem, Arabem, rodinkou Simpsonových, čarodějnicí, čerty, Zorrem, Leontýnkou, kovboji, mořskými pannami, vodníkem, gejsami, námořníky, Patem a Matem a jinou podobnou havěť? Mně naposledy na vodáckém bálu Přístavu Neratovice, který se konal v sále U Stejskalů 13. února.

A že se jednalo o opravdu vydařenou akci, můžete vidět na přiložených fotografiích.

Co víc? Podle názorů mnohých se jednalo o nejlepší ples našeho neratovického přístavu všech dob. A za to od nás patří organizátorům velký dík.

Pumpa

Besedování třebíčských vodáků

JIŘÍ STRÁNSKÝ

O půl sedmé stojím před domem a čekám na našeho přístavního kapitána Zdeňka. Za chvíli si začneme plnit náš společný sen. Jedeme do Prahy vyzvednout spisovatele Jiřího Stránského, s nímž už delší čas domlouváme besedu v Třebíči. „Vaše umíněnost je mi sympatická“, napsal mi v jednom z mnoha mailů, jimiž jsme opakovaně hledali nějaký volný termín. 22. září 2009 bude umíněnost v krásném babím létu korunována úspěchem.

Nakonec se ukázalo, že jediný den, kdy má pan Stránský volno, přichází těsně po tom, co vzbudil

videm Macháčkem moc povedl. Nebyli jsme sami, koho potěšil. Jak nám vyprávěl Jiří Stránský, jen co jsme ho ve Střešovicích naložili, novinář Jan Urban si chtěl opatřit velkoplošnou obrazovku, postavit ji před parlament a Vzkaz tam promítat. Mezitím nás spisovatel jako navigátor vyvedl bočními uličkami z ucpané Prahy a my poznali, že má formu nejen pokud jde o fyzickou kondici, ale i co se týče povídání. Poslouchali jsme ho celou cestu do Třebíče a těšili se, co se ještě dozvíme při první besedě v divadélku ZŠ Benešova, při odpoledním setkání Jiřího Stránského s třebíčskými skauty i při druhé besedě neboli

však přišla do prodeje, byla větší nákladu zničena ve stoupě. Část knih zachránil prostřednictvím své ženy Bohumil Hrabal, což kouzelně popisuje v knize *Proluky*. Po roce 1989 tedy znovu vyšlo *Štěstí*, dále romány *Zdivočelá země*, *Aukce* a *Přelet*, novely *Tichá pošta* a *Stařec a smrt*, sbírka básní *Za plotem* a knížky pro děti *Povídáčky pro Kláru*, *Povídáčky pro moje slunce* a *Perlorodky*. Z uvedených knih byly dosud zfilmovány povídky ze souboru *Štěstí* (titulní pod názvem *Kousek nebe*, dále *Bumerang*, *Žabák* a *Uniforma*) a romány *Zdivočelá země* a *Aukce* (TV seriál *Zdivočelá země*). Vedle psaní sti-

rozruch svým televizním pořadem *Vzkaz Jiřího Stránského*. Jeho čtvrt-hodinový monolog o zásadách skautingu a o tom, jak by stačilo, kdyby si z nich vzali příklad ti, kteří řídí Českou republiku, byl natočen na vyhlídce nad Svatým Janem pod Skalou u Berouna. Kdo to místo zná, ví, že na vyhlídce se nedá dostat jinak, než poctivě vyšlapat celý kopec. Při sledování televizního *Vzkazu* jsme měli se Zdeňkem velkou radost. Jednak z toho, v jaké je osmasedmdesátiletý Stránský formě, jednak z pořadu samotného, který se týmu vedenému Da-

Večerním pobřeží v loďnici PVS Žlutá ponorka.

Jiří Stránský (12. 8. 1931 v Praze) je prozaik, básník, překladatel i scénárista. Za komunismu byl dvakrát vězněn, dohromady deset let. V krutých podmínkách lágrů padesátých let se seznámil se spisovatelskou, kulturní i vědeckou elitou a získal tak životní školu, jakou neposkytuje žádná univerzita. Zážitky z vězení zpracoval v řadě knih i filmů, s jedinou výjimkou vydaných až po pádu komunismu. Pouze v roce 1969 se dostala do tisku povídková kniha *Štěstí*, než

hl Stránský od roku 1990 udělat spoustu práce ve prospěch české literatury či filmu, přednášel na vysoké škole a v letech 1992 – 2005 byl předsedou české sekce PEN klubu.

Na třebíčské základní škole Benešova pan Stránský bez dlouhých úvodů začal hovořit před žáky devátých tříd, kteří už od rána absolvovali film *Kousek nebe* i práci s pracovními listy vydanými jako učební pomůcka Společnosti Člověk v tísni. Obojí jim mělo zprostředkovat dobu, v níž Jiří Stránský a dvě stě padesát tisíc dalších

občanů Československé republiky strávil dlouhá léta v komunistických kriminálech, k čemuž v řadě případů patřila i práce v uranových dolech. Zatímco před dvěma hodinami deváťáci dokoukali příběh jednadvacetiletého kluka, teď stál jeho aktér před nimi. Základní obrys filmu *Kousek nebe* se shoduje s životním příběhem autora samého. V roce 1953 odsouzen na osm let, které díky svým osobnostním vlastnostem, schopnosti postavit se ke každé práci (za války ho jasnozřivý otec souběžně se studiem na gymnáziu dal do učení na truhláře), výborné fyzické kondici (Stránský skautoval, sokoloval, hrál basketbalovou ligu, a byl dokonce členem dorostenecké reprezentace ve sjezdu na lyžích) a také dobrým radám zkušenějších spoluvězňů (od básníka Jana Zahradníčka přes filozofa Jiřího Krupičku po dvojnásobného mistra světa v ledním hokeji Bohumila Modrého) přežil tak, že o nich dodnes může vyprávět způsobem, při němž i ti největší školní výtržníci umlkají a poslouchají jako pěny. Pro ty, kteří *Kousek nebe* viděli, je třeba dodat, že Stránského životní příběh se od filmového liší v jedné podstatné věci. Milostný román, který je jeho osou, prožil jiný z vězňů. Spisovatel zažil něco ještě krásnějšího: jeho dívka na něj celých osm let čekala, po propuštění v roce 1960 se vzali a žijí spolu dodnes. Při školní besedě nebylo ani mnoho otázek, jako by žáci byli natolik zasaženi něčím, co takto bezprostředně ještě nezažili, co si potřebovali utřídit a vstřebat. Osmasedmdesátiletý „fossil“, jak sám říká, si je každopádně získal.

V poločase mezi besedou pro školu a pro veřejnost, došlo na setkání pražského hosta s několika třebíčskými skautskými činovníky. Spolu s ředitelem gymnázia Radkem Blažkem přišel také MUDr. Alois Pučalík, zakladatel vodního skautingu v Třebíči, ale hlavně účastník světového skautského jamboree

z roku 1947 ve francouzském Moissonu. V pětisetčlenné výpravě československých skautů byl tehdy také Stránský, takže si oba pamětníci navzájem připomínali, kdo tehdy tábořil na ostrově, kdo na pevnině a hlavně, jak se mohl vůdce výpravy Karel Průcha zvaný Pozorek zbláznit, když porušili některý z četných zákazů, jimiž dosahoval kázně československých účastníků. Ve Stránského případě byla ovšem vzpomínka na Pozorkovy nástupové tvary spojena s jinou: s ním i s dalšími vedoucími z Moissonu se po několika letech sešel v táboře nikoli skautském, v němž dodržování nástupových tvarů vyžadoval někdo úplně jiný než bratr vedoucí.

Poté se skautská skupinka vydala na procházku Zámostí, která skončila ve firmě Kapucín, kde našeho hosta překvapila obnovená rituální lázeň mikve v podzemí části budovy. To už se pomalu blížila pátá a byl nejvyšší čas přesunout se na „pobřeží“.

Nepravidelný cyklus besed Večerní pobřeží, na něž už dříve přijali pozvání například hudební publicista Jiří Černý, dvojnásobní olympijští medailisté ve slalomu na divoké vodě Ondřej Štěpánek a Jaroslav Volf či režisér Jan Hřebejk, tentokrát trvalo od pěti hodin do téměř osmi. Své vyprávění začal vzácný host od klukovských skautských let (na prvním vlčáckém

táboře v Nižboru se skamarádil se spisovatelem Františkem Nepilem), ale co chvíli musel přeskokovat do doby pozdější. O věznění v komunistickém kriminále mluvil Stránský pouze v souvislosti s náměty pro jeho knihy a scénáře. Čím dál víc bylo z jeho řeči zřejmé, jak dobře ho kdysi naučil Jan Zahradníček, že se nesmí nechat pohltit nenávistí k věznilům, jinak nenávist pohltí jeho. Záliba v amerických westernech (Stránský přeložil *Jezdce z neznáma* od Jacka Shaefera, jehož kdosi pronesl na šachtu) a filmech s chlapeckými hrdiny vede k přirovnání k *Frajeru Lukovi*, jehož ve stejnojmenném filmu hrál Paul Newman, nebo přímo k *Muži se srdcem kovboje* z další Shaefery knihy. Tu se chystal Stránský přeložit také, zabránilo mu v tom druhé uvěznění a knihu zatím převedli do češtiny manželé Pellarovi. Po mnoha letech pak Rudolf Pellar hrál v *Kousku nebe* postavu básníka Benče, což měl být napůl Zahradníček a napůl Stránského vězeňský guru Jiří Krupička. Takové paradoxy Stránského zjevně samy vyhledávaly. Při vzpomínce na Jiřího Šlitru jako kamaráda ze sjezdářské reprezentace nejprve vylíčil veselou historku s vystoupením dua klavír + housle na Luční boudě, při kterém Šlitruv společník na housle vůbec neuměl. Pak ale přeskočil do roku 1969, kdy měl na Vánoce noční službu u benzinové

FOTO HONZA UHER

pumpy v Opletalově ulici a tankující pracovníci pohřební služby mu odklopili víko rakve se slovy, že právě vezou speciální zboží. V rakvi ležel Šlitř, který nešťastně zemřel na otravu plynem...

V závěru besedy Jiří Stránský prozradil, že během několika dnů mu vyjde dlouho chystaný román *Oblouk*, a také odkryl jednu zajímavost k chystané závěrečné sérii *Zdivočelé země*. V její předloze, v *Aukci*, je scéna, v níž skupina válečných veteránů doporučuje prezidentu Havlovi, aby udělil státní vyznamenání Antonínu Maděrovi, hlavnímu hrdinovi seriálu. A o tuto malou roli si (nejprve žertem) řekl Václav Havel...

To byla poslední informace, které se dostalo účastníkům besedy, po ní naopak dostal její aktér obvyklé tričko přístavu Žlutá ponorka a na oplátku podepsal všechny knížky, jež přivezl a které byly okamžitě rozprodány. Jednalo se o knížky dětské, které vznikly tak, že je postupně posílal v dopisech z vězení svým dětem: dceři Kláře *Povídáčky pro moje slunce* a synovi Martinovi skautský román *Perlorodky*. Když jsme ukládali věci do kufru Zdeňkova auta, bylo už osm večer, astronomicky začal podzim. Jak jsem se dozvěděl, Jiřímu Stránskému se v Třebíči líbilo a prý se k nám někdy musí podívat i s manželkou.

BŘETISLAV RYCHLÍK

Jeden listopadový čtvrtek přijel do Třebíče stylově brněnským rychlíkem herec, režisér a scénárista Břetislav Rychlík. Vzhledem ke zpoždění vlaku dorazil téměř „na knop“, aby stihl besedu s žáky jedné z místních základních škol. Její ředitel Jaroslav Dejl mu ještě před ní prozradil, že Rychlíkem ceněný herec Jiří Vyorálek začínal v jeho dětském divadelním souboru. A když před brněnským režisérem vyslovil Vyorákovu klukovskou přezdívku, nemohlo být Rychlíkovo trebičské přistání překvapivější: ty, Brdo!

Pak už vzácný host spěchal do

divadélka, kde kompletní osmý ročník sledoval film *Ó, ty černý ptáčku*, pojednávající o málo připomínaném romském holocaustu. Zatímco vyvraždění šesti milionů evropských Židů může dnes zkoušet zpochybňovat jen cynický provokatér, o stejném údělu Romů se mluví jakoby v závorce. Břetislav Rychlík pro svůj film získal svědectví sedmdesátileté Heleny Malíkové, se kterou se vypravil do Osvětimi, jejíž hrůzy jako mladá dívka přežila. Zprostředkovaně přidal příběh další Romky, Růženy Danielové, již zemřelo v Osvětimi všech pět dětí, zatímco ona se jako jedi-

ná vrátila domů. Její vyprávění zachytili v knize *Žalující píseň* historik Ctibor Nečas a etnograf Dušan Holý. Vedle silných záběrů z Osvětimi, kde Helena Malíková zpívá píseň *Aušvicate hi kher báro*, zavede dokumentarista diváky i do míst, jež byla v době vzniku filmu (1996) prakticky neznámá: Lety u Písku a Hodonín u Kunštátu. Jestliže se dnes o obou koncentračních táborech pro Romy na našem území už obecně ví, je to také zásluha Rychlíkova filmu.

Po besedě pro školní mládež čekala brněnského sympatáka ještě odpolední pro veřejnost. Mezitím si prošel židovské ghetto v Zámostí a zastavil se v sídle Kapucínů v Blahoslavově ulici. Stejně jako dříve členy divadla *Sklep* či kolegy Hřebejka a Stránského ho zaujala

mikve, podzemní rituální lázeň, včetně kapucínského archivu, a také další část modelu historické Třebíče Stanislava Vršky a Rudolfa Fišera, jenž je zatím umístěn v sídle firmy. Mezitím se venku zešeřilo a byl nejvyšší čas přesunout se na pobřeží.

V klubovně vodních skautů z přístavu Žlutá ponorka bylo totiž připraveno další z dlouhodobé série *Večerních pobřeží*. Začalo promítáním Rychlíkova filmu *Skaut má holá kolena*, zachycujícím zajímavý nápad uskutečněný v roce 2005 na tábořišti u Eliášova splavu na řece Oslavě. Po pětatřiceti letech sem přijeli členové skautského oddílu z Veselí na Moravě, aby si zopakovali poslední tábor před tehdejším rozpuštěním skautingu normalizačním režimem. Páni v nejlepších letech si opatřili nové kroje, našili staré domovenky a absolvovali tábor podle svých klukovských deníků a kronik. Znovu hráli táborovou hru *Alvarez* potřebuje jen statečné a silné, znovu se vydali na výlet do Velkého Meziříčí, kde prošli továrnu Kablo, v níž jako kluci odpracovali brigádnickou směnu, znovu si dali v kantýně trebičskou zonku.

Návrat do klukovských let však vyžadoval ještě cosi: povídání o tom, co kdo dělal v době, kdy se skautovat nesmělo, jak si v sobě podržel ideály z dětských let. Aniž by taková věc mohla být předem zrežirována, zachytil film dvojici táborových kuchařů, z nichž jeden byl v listopadu organizátorem demonstrací, druhý politrukem v bzeneckých kasárnách. Snad právě dávné skautské kamarádství ho vedlo k tomu, aby se jako jediný z důstojníků bzenecké posádky vydal do kanceláře Občanského fóra s ujištěním, že armáda proti demonstrantům nezasáhne.

K nepříjemnému nedorozumění došlo v noční debatě odrostlých skautů s jejich vůdcem Kimem. Ten si špatně vyložil zájem o kapitulantské prohlášení nejvyšších skautských vůdců při rozpouštění

FOTO HONZA UHER

Junáka a odešel rozzloben, přestože ho jeho svěřenci ujišťovali, že mu chtějí poděkovat za to, co pro ně udělal. Po skončení filmu vydal k této věci zajímavé svědectví přítomný Ali Pučalík, známý třebíčský skautský činovník a dlouholetý přístavní kapitán Žluté ponorky. Byl totiž účastníkem instruktorské lesní školy, na níž náčelník Junáka Rudolf Plajner požádal přítomné, aby ani po likvidaci Junáka „neopouštěli děti“. Kdo prožil v Třebíči sedmdesátých let dětství ve vodáckých a turistických oddílech, ví, že Plajnerova výzva zde byla dobře pochopena.

Ačkoli byl tón Večerního pobřeží udán skautským filmem, dostalo se v následné besedě na leccos. Logicky si host spjatý s brněnským divadelním prostředím zavzpomínal na kolegy Třebíčáky. Začal u „velkého barda“ Jiřího Zvěřiny, s nímž se setkal jako mladík ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti, pokračoval Jiřím Pechou a tradiční zastávkou v Borovině při návratech z divadelních soustředění u Strmilova, dále Milošem Mejzlíkem, Oldřichem Navrátilkem, Simonou Pekovou, s níž objížděl v listopadu 1989 vesničky na moravsko-slovenském pomezí, aby společně vysvětlovali, o co v sametové revoluci jde, přidal Jiřího Tomka a skončil Brďou Vyorálkem. Informace, že nová veličina divadelního světa nejenže začínala hrát u ředitele Dejla,

ale také docházela do vodáckého oddílu Modrá dvojka, vedeného přítomným Václavem Táborským, ho už ani nepřekvapila. A když si vzpomněl ještě na Jana Nejedlého, přijal už jako samozřejmost, že patřil k třebíčským vodním skautům také.

Dalším vděčným tématem bylo vzpomínání na Boleslava Polívku, jemuž Rychlík zahrál v divácký úspěšném filmu *Dědictví aneb Kurvašogutntag*. Polívka se za to odvděčil, když v neprávem zapomenutém ...*ani smrt nebere*, k němuž napsal Rychlík scénář, přijal roli faráře ve sněhem zapadlé horňácké vsi. Scénu, v níž jsou mu na kazatelně vidět pod kněžským rouchem šponovky a lyžáky, si Rychlík nevymyslel. Jen si vzpomněl na faráře, který křtil jeho bratra. Té-

měř neuvěřitelně znělo vyprávění o Heleně Fibingerové. Jako malého kluka ho otec, atletický rozhodčí, někdy dával na hlídání do hračkářství k Fibingerům. A Helenka pak posílala Břeťovi pohlednice z míst svých zahraničních startů. V čem je pointa? Dnes, když režisér Rychlík vystoupí se svými názory před Radou České televize, její místopředsedkyně Helena Fibingerová se k němu nezná...

A mohlo by se povídat ještě dál, jenže se přiblížil odjezd linky České Budějovice – Brno, a tak Břetislav Rychlík s tričkem Žluté ponorky, obvyklým to dárkem pro hosty Večerního pobřeží, po neblahé ranní zkušenosti s železnicí zcela nestylově opustil Třebíč autobusem.

Ježek

FOTO HONZA UHER

Jak jsem měl trému...

„Vezíre,“ pravil mi někdy v září u Fryčů kamarád, bratr a vážený spisovatel Miloš Zapletal, „po novém roce bude v Krajské knihovně setkání libereckých skautských autorů na téma Skauting včera, dnes a zítra. Už jsem vedoucímu oddělení Markovi Sekyrovi řekl, že to budeš moderovat ty.“

„Ehm???“ souhlasil jsem.

Čas letěl, já jsem se domlouval s Markem, Milošem, jeho dcerou Janou, skautem a muzikantem Marcelem Štěpánkem, výtvarníkem Pepou Fučíkem. Než jsem stačil ustrojit vánoční stromek, byl určen termín, jména pěti autorů, namalován plakát.

„Jak já to jen sesmolím, aby to mělo gradaci a vtip, souvislost a náplň, veselí i morální náboj?“ ptal jsem se svého spolubydliče černého kocoura Kašpara. „Navíc to prý bude i tajné veřejné připomenutí Milošových osmdesátin, a on mi tuhle hrozil hůlkou, že ztratím-li o tom jediné slůvko, tak okamžitě odejde.“

„Starej se,“ hodil po mně okem Kašpar od misky granulí, „dostal jsi důvěru, tak si ji nezkaž.“

Sedával jsem u počítače, vyhledával životopisy a díla, zjišťoval, co to je ta „symbolonika“, co ji přednáší dr. Nuska, co citovat z ohromně rozsáhlého díla Zapletalova, co skautského mohl napsat teatrolog Janáček, jaké písničky Foxových (čti: Štěpánkových) Zlatých holek přiřadit k jednotlivým blokům a hlavně, jaké otázky položím.

No, vymyšleno, sestaveno, domluveno.

20. ledna 2010 v pět odpoledne („p. m.“ říká světový jazyk) parkuji před knihovnou, dostávám parkovací kartu, abych neměl do večera auto obuté, vcházím do knihovny. První, na koho narážím, je Zapletal s hůlkou. „Vezíre!“ hrozí mi.

„Já vím, já vím,“ utíkám raději do

Miloslav Nevrlý - Náčelník, Vladimír Cvrček - Vezír

konferenčního sálu. Zlatý holky na mne dělají „ma-na, ma-na, me-ne, mi-ni“ a je jich stále víc. No, to nás bude s nimi, pěti spisovateli, zaměstnanci knihovny a se mnou asi třicet lidí, to už bude v sále znát.

Nebylo.

V osmnáct hodin si lidé nemají kam sednout, pan Sekyra, paní Kuželková i sama paní ředitelka Konvalinková přinášejí židle z ostatních místností, kanceláří, čítárny, skladů a ostatních nebytových prostor. Lidí přibývá a mnozí sedají i na stoly nebo zůstávají stát, mezi nimi i tací, kteří si zasluhují mou úctu. Nedá se nic dělat, v osmnáct deset začínám:

„Vážení přátelé, kamarádi, bratři a sestry, příznivci a zvědavci, vítám vás na besedě s libereckými skautskými spisovateli a představuji vám přítomné podle abecedy: Jiří Janáček, Miloslav Nevrlý, Miloslav Nuska, Vladimír Stanislav a Miloš Zapletal.“

Akademické tituly záměrně vynechávám. Jednak se to mezi skauty nenosí, jednak tím zkracuji čas zpoždění, jednak bych to mohl v rozrušení poplést. Sice jsem do-

sud Sekyrovi tvrdil, že improvizace je moje silná stránka, ale nyní na mne dolehla tíha odpovědnosti vůči dvouseťhlavému davu. Navíc mi Míla Nevrlý šeptá: „To nebudeme odpovídat každý jen na jednu otázku?“ a druhý Míla ponouká: „Nezapomeň připomenout Zapletalovy zásluhy a narozeniny!“

Patnáct Zlatých holek spustí písničku *Tvrdí lidi*, Kýta přečte úryvek z Nuskovy povídky *Jak jsem byl pikolo* a já mohu položit první otázku: „Co ti dal skauting?“

Je to dobré, Zapletal s Nuskou se přetahují o mikrofon, pak ho dostává Janáček, Nevrlý a nakonec představitel mladé generace Skip (čti: Stanislav), který osvěží vážné téma přiznáním: „Manželku.“

Jde to dál, lidem asi nevádí nedostatek kyslíku nebo si ho přinesli v bombách (Japonci prý to tak dělají). Vždycky písnička, úryvek z textu některé z přítomných celebrit. Náčelník Nevrlý se ptá: „To jsem napsal já?“ „Jo, jo,“ ujišťuji ho, „to je tvoje úvodní slovo k jednomu vydání *Nejkrásnější sbírky*.“

Po otázce Co jsi dal ostatním ty? Nuska opět provokuje: „Nejvíc dal

Zapletal a má narozeniny.“

Když pokládám otázku „V čem je skauting stále živý?“, jsme v polovině, čas je dobrý a moje tréma trochu ustupuje. Jenom si uvědomuji, že nelze udělat přestávku, protože lidé by vycházeli půl hodiny a ostatně by ani nestačily záchody. Ani mi to nepřipadá nutné, obličeje v sále (už některé rozeznávám) naznačují pochopení, že to není večer o literatuře, ale o závažné věci, jakou je skautský způsob přípravy na život. A boduje Skip, když na příkladu střediska Stopa dokazuje, že výchova je ve skautských oddílech stále prvořadá a jeho kniha *Nebezpečný prostor* současná.

A dostáváme se k nadčasovým hodnotám otázkou: Jaké hodnoty považuje skauting za přesahující? Probíráme všechno od Desatera přes skautský zákon až k české pomoci obyvatelům Haiti zničené zemětřesením.

„Uff,“ jde mi hlavou, „je přesně 8 p.m., Zlatý holky zaspívají Jize-

FOTO MAREK SEKÝRA

Miloslav Nevrlý - Náčelník, Miloslav Nuska - Míla a Miloš Zapletal - Zet

rácký ráno a můžeme skončit. Jen kdyby ten Nuska furt nevnucoval ty Milošovy narozeniny.“

Paní ředitelka Konvalinková na mne dělá očima: „Tak co, co, co?“, já prohlašuji besedu za ukončenou a paní ředitelka konečně může oznámit:

„Já se k ničemu nezavázala, já to říci mohu: Panu Zapletalovi je osmdesát let a Krajská vědecká knihovna Liberec mu dává tuto kytici a věnuje tento unikátní tisk s názvem ZET. Obsahuje vzpomínky a pozdravy jeho přátel a ctitelů.“

Miloš vstává, mává mikrofonem a chce protestovat, ale sál vstává také a přehlučí jej dvouminutovým potleskem. Jediné, co Milošovi dovolí říci, je: „Dovolte, abych tu kytici dal nejdůležitějšímu člověku ve svém životě – své ženě.“

A doktor Nuska mi říká: „Stejně jsi měl vyjmenovat jeho dílo“ a já mu na to: „To bychom tu byli ještě dvě hodiny.“

Když jsem přijel domů, zeptal se kocour Kašpar od misky granulí: „Tak jaké to bylo? Měl jsi trému?“

„Dobré, moc dobré to bylo,“ ujistil jsem ho, „o trémě už ani nevím. Na, tady máš na hraní parkovací kartu, já ji zapomněl vrátit.“

FOTO MAREK SEKÝRA

Vystoupení Zlatých holek (s kytarou Marcel Štěpánek - Fox)

Vezír

Do rubriky „Z našich vod“ můžete přispět i vy!

Napište nám o akci, kterou jste uspořádali ve vašem městě či regionu, a podělte se o zážitky a zkušenosti s ostatními. Stačí poslat text a fotografie (s uvedením autora) na mailovou adresu kp@skaut.cz a v následujícím „publicistickém“ čísle elektronické Kapitánské pošty, které vychází každý sudý měsíc, váš příspěvek uveřejníme.

Sudá čísla jsou především vaše: udělejte si elektronickou Kapitánskou poštu podle svého!

„SLOUŽÍM“ - váš nový web HKVS

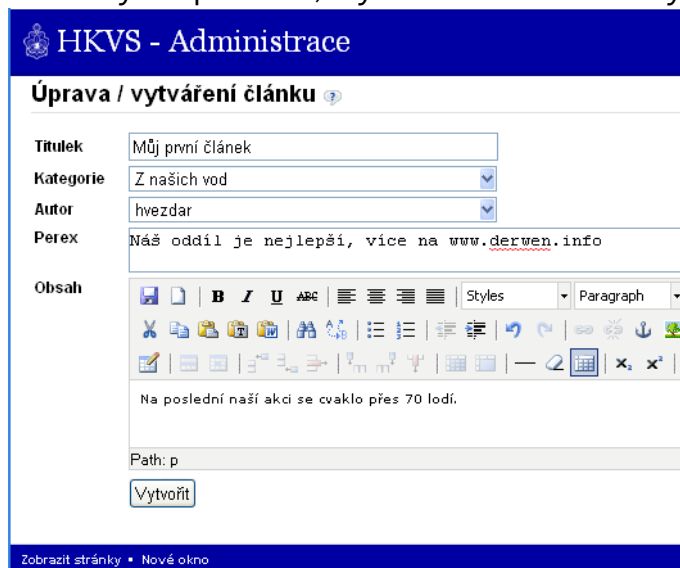
Nové stránky Hlavního kapitanátu si kladou za cíl nejen podávat základní informace o vodním skautingu, ale také se stát prostorem pro setkávání a zvyšování povědomí o činnosti jednotlivých oddílů. K tomu web nabízí tři základní prostředky:

KAŽDÝ MŮŽE NA WEBU PUBLIKOVAT SVŮJ ČLÁNEK NA WEBU

Poté, co se zaregistruješ, objeví se pod levým menu nová záložka s nabídkou *Napsat článek* a *Spravovat články*. Pro ty co nefandí psaní

textu přímo v HTML, je připraveno prostředí, které umožňuje psát obdobně jako třeba ve Wordu. K psaní článků lze na webu shlédnout desetiminutový video-návod, který tě provede od přihlášení na web až k vlastnímu publikování pro veřejnost. Pro pravidelné přispěvatele na web je připraveno navýšení práv účtu, aby mohli nahrávat obrázky,

Co na webu najdete:

- sekci pro veřejnost
- aktuální zprávy ze Sítě VS
- kalendárium akcí
- metodické materiály
- kontakty na oddíly i činovníky
- zápisy, řády, vyhlášky
- zajímavé odkazy
- prostor pro diskusi

Výhody nového webu:

- přispívat může opravdu každý
- návody k použití funkcí webu
- nová grafika
- přehledné menu
- opravy dat přímo z webu
- pravidelná aktualizace
- podpora galerií i videa
- funkce formulářů a anket
- RSS pro každou sekci

publikovat fotografie, nebo využívat anket diskusí a formulářů. Tyto funkce jsou nově registrovaným zablokované, aby začátky s webem nebyly příliš složité.

Z NAŠICH VOD – OPRAVDU ČTENÉ ČLÁNKY ZE ŽIVOTA ODDÍLŮ

Dnes má téměř každý oddíl své webové stránky. Řada oddílů na nich publikuje texty ze svého života, které by byly poutavým čtením pro každého návštěvníka. Já jsem byl vždy smutný z toho, kolik práce to stojí a jak málo čtenářů na náš web přijde. Stránky Hlavního kapitanátu za měsíc navštíví přes tisíc návštěvníků a ty by jistě tento typ textů zajímal. Propaguj svůj oddíl, propaguj svůj web. Nikdo se nebude zlobit, pokud jen upozorníš na to zajímavé na vašich stránkách. Když publikuješ článek o dění u vás i na webu Hlavního kapitanátu, bude váš oddíl znát celá republika. I oddílové časopisy mají svůj prostor, stačí na něj přidat odkaz.

OFICIÁLNÍ FÓRUM ČESKÉHO VODNÍHO SKAUTINGU

Míst pro diskuze je víc než dost. Přesto fórum na stránkách Hlavního kapitanátu se něčím vymyká. Jeho obsah sledují naši přední činovníci a názory, které se v něm objeví, logicky ovlivní témata zasedání, rozhodování, a to i při volbách. Trápí tě, co se děje, anebo naopak neděje? Zde je snadná cesta jak dát impuls k tomu, aby se věci pohnuly a začali o nich přemýšlet i ostatní.

Qui tacet, consentire videtur... (Mlčení znamená souhlas...)

Hvězdář

Hlavní kapitanát vodních skautů děkuje bratrům **Orkovi** z Nymburka a **Hvězdářovi** z Prahy za jejich obětavou práci při vytvoření a spouštění nového webu HKVS. Doufáme, že bude sloužit ke spokojenosti všech vodních skautů České republiky i dalších návštěvníků.

„Poskládej si svůj sraz!“

Letošní jarní sraz kapitánů a kapitánek dostal od Ježíška novou vestu. Především, hlavní heslo jarního srazu zní: „**Poskládej si svůj sraz!**“ Proto se už teď můžete těšit na jarní vodáckou sešlost 26. - 28. března v Třebíči!

Ptáte se, jaký tedy jarní sraz kapitánů bude? Začneme od střihu vesty, který se podstatně změnil. Vycházíme z výsledků zpětné vazby minulých srazů, a proto nás čeká rozmanitý program, rozdělený do více kratších bloků. Zapomeňte na obrovskou skupinu ležících-spících vodáků, vše proběhne v menších skupinkách!

Materiál a barva vesty také dostaly novou podobu. Programy si prostě zvolíte podle svého vlastního gusta. Na webu HKVS brzy najdete program celého srazu a následně v přihlášce zakroužkujete - v elektronické přihlášce „zaklikáte“, co jen budete chtít. A na co se můžete těšit? Nabídka je rozmanitá: od vzdělávacích programů přes tvořivé činnosti až po sportovní vyžití. Konkrétně je pro vás připraven například program o bezpečnosti při činnosti na vodě, praktický výcvik záchran na bazéně, inspirační tvůrčí okénko nebo třeba zábavný diskusní program k vedení oddílů,

SPECIALITY JARNÍHO SRAZU

- více kratších bloků programu
- možnost výběru z více programů v jeden čas
- programy a diskuse v menších skupinkách
- možnost pokračovat v modulové kapitánské zkoušce (či ji začít)
- praktické workshopy k inspiraci pro vaši oddílovou činnost
- jednoduché elektronické přihlašování přes web
- různorodý doprovodný program

nezapomínáme ani na Nový program, stezky a vodácké doplňky. Kdo bude chtít diskutovat, může různými bloky prodiskutovat celou sobotu.

Samozřejmě nebude chybět ani fórum mladých a další pracovní komise. Připraven je i oddechový program: několik pořádných her ve městě, plavání

na bazéně, prohlídka židovské čtvrti a baziliky (UNESCO) či večerní plavba po řece. Kdo už na „lítání po venku“ moc není, zvolí si odpočinkovou variantu ve formě večerního zamyšlení.

Velká část programu se bude věnovat i přípravě oslav 100 let vodního skautingu.

Jako vhodné módní doplňky nového kousku poslouží večerní kytarohraní, společné plkání o všem možném i nemožném a poznávání vodáků, které ještě neznáte.

Tento sraz navazuje na to nejlepší z let minulých, ale chce být prostě jiný! Na závěr tak už jen jediné: přijďte a posuďte sami, jak se nová vesta povedla! Poskládejte si takový sraz, jaký vás bude bavit! *Klusajda*

FOTO JAKUB MERTL

JARNÍ ÚSTŘEDNÍ SRAZ KAPITÁNŮ - ZÁKLADNÍ INFORMACE:

Datum a místo konání: 26. - 28. březen 2010, Třebíč

Cena: 350,- Kč pro ubytované ve škole, 370,- Kč pro ubytované v ubytovně (záloha 200,- Kč)

Jak se přihlásit? Přihlašování bude spuštěno v neděli 21. 2. 2010 a uzavřeno v neděli 21. 3. 2010, využít můžete elektronickou přihlášku, která bude vyvěšena na webu HKVS nebo „papírovou“ přihlášku, která je přílohou tohoto čísla eKP a kterou pošlete na adresu: Ivan Touška, Družstevní 1087, 674 01 Třebíč

Kam poslat zálohu? zálohu 200,- Kč na účastníka pošlete na účet KVS: 666 55 333/5500, variabilní symbol: 66xxxxy (písmena nahraďte číslem vašeho přístavu/střediska)

SLEDUJTE POZORNĚ WEB HKVS, KDE SE POSTUPNĚ DOZVÍTE DALŠÍ INFORMACE!

SKARE 2010

ILUSTRACI FOTI NA TĚTO STRANĚ VYCLAVAL KÁVA - KNAR

Život je změna aneb Skare na hlučínské štěrkovně

Oznamuje se všem jachtícím vodním skautům, že o pořádání výše uvedené akce požádal Přístav Eskadra Ostrava.

Chápeme, že pro většinu jachtivých vodních skautů je to delší cestování než obvykle, ale upozorňujeme je, že je v jejich (a tudíž i celoskautském) zájmu se výše uvedené akce zúčastnit, neboť:

1. SKARE 2010 se uskuteční 30. 4. - 2. 5. 2010 necelý kilometr západně od místa konání Navigamu 2006, kde právě v době jeho příprav byly zahájeny práce na stavbě skautské loďnice. Konání této prestižní skautské akce bude tudíž onou příslovečnou neviditelnou knutou, která urychlí stavební práce na loďnici natolik, že součástí SKARE 2010 bude i její inau gurace.

2. Při organizaci závodů nám pomohou sousedi - jachtařský klub YC MCHZ, který pravidelně pořádá jachtařská mistrovství republiky. To znamená, že bude k dispozici vše, co je třeba: od vlajkové sig-

nalizace a bojky, přes záchranné plavidlo, JURYBOAT (čti žyrybout), manipulační vozíky až po poradenskou činnost.

3. Zajachtit si mohou i ti vodní skauti, kteří nevlastní plachetnici, či pro ně nezbude loďmísto v závodě o Modrou stuhu, protože si budou moci zapůjčit loď Optimist, „420“ Evropu, Piráta a bůhví, jaké další plachetnice se ještě v obrovském hangáru YC MCHZ skrývají.

4. Každý den bude ukončen kulturabendem, bo Ostrava je region razovity!!!

5. Konání SKARE 2010 jakožto jedné z celostátních skautských akcí bude patřičně rozmáznuto v médiích a budou na ni pozváni místní a regionální mocipáni, kterým je třeba ukázat, že nejsme žádná „béčka“.

Ubytování bude možné v kajutách pro 2 x 10 osob a v klubovně pro cca 10 osob, ve vlastních, či zapůjčených stanech, nebo v chatkách

v kempu vzdáleném 300 m od loďnice.

Stravování je možné vlastní, nebo podle objednávky z Eskadrové kuchyně.

Dotace budou použity na úhradu části nákladů na cestu účastníků podle vzorce: úhrada = $K \cdot P \cdot km$, kde K = koeficient závislý na velikosti přidělené dotace, P = počet účastníků z daného místa, km = vzdálenost daného místa.

Doufáme, že změna místa konání nebude překážkou k hojné účasti a větrové budou v té době tak akorát.

Kdo nepřijede, ať si na stará kolena nestěžuje, že nemá na co vzpomínat!

I dotěrné dotazy rád zodpovím na mém mailu stanislav.holek@centrum.cz, na mobilním čísle 608 663 733 nebo osobně na jarním Ústředním srazu kapitánů.

Za pořadatelský Přístav Eskadra Ostrava vás zve

Sten

Na co (ne)potřebujeme krajské kapitány

Krajský kapitán je osoba obdařená honosným názvem „komodor“, šedým štítkem na rukávu s jedním zlatým věčkem, na saku jedním zlatým proužkem s „očičkem“ a hlavně bílou vlajkou se znakem vodních skautů a jednou modrou hvězdou. Je to osoba hodná úcty, pískání bocmanů a opatrného poponášení v polstrovaném křesle.

Krajský kapitán je nejbližším představitelem vodácké vrchnosti, bájným mořským dědem a tatem, který je při slavnostních příležitostech vyjmut ze sametového futrálu a ukazován vlčatům a žabičkám za tlumeného pochechtávání skautů a skautek a okázalého nezájmu roverů a rangers.

A nebo:

Krajský kapitán je osoba obdařená důvěrou kapitánů v kraji i hlavního kapitanátu, znalý dění v přístavech a oddílech.

Proto je schopen spolurozhodovat v hlavním kapitanátu, hájit a obhajovat oddíly vodních skautů

svého (i sousedního) kraje, vyprovokovat či organizovat setkání kapitánů svého kraje (nejlépe s aktivním vodáckým programem), znát úspěchy i nedostatky oddílů (věta „my jsme dobří“ má vždycky slabší váhu než věta „oni jsou dobří“) a na základě toho sebrat a podat zprávu o činnosti, doporučit doplnění skautského a vodáckého vzdělání a poděkování v podobě skautských a vodáckých vyznamenání.

Krajský kapitán není jen sběratelem, je i dárce. Oddílům VS předává co nejúčinněji zejména metodické informace, oddílům ostatním pomáhá radou i návodem při jimi pořádaných vodáckých sportech a aktivitách. Proto je vždy členem krajské rady Junáka.

Odedávna byli krajszí kapitáni jmenováni hlavním kapitanátem, od konce devadesátých let si je volí kapitáni kraje sami.

Je smutné, že se nám v některých

krajích nedaří přesvědčit kapitány oddílů, že tato skautská funkce má nejen smysl, ale je přímo nutná. Osobně si myslím, že za to může ona pýcha uvedená v první větě v závorce výše.

Tam, kde si kraje svého krajského kapitána nedokáží zvolit, bude muset HKVS přistoupit k možnosti, kterou mu dává jednak Řád vodních skautů, jednak Organizační řád a systematizace Junáka – krajského kapitána jmenovat („padne-li velitel roty, přebírá tuto funkci velitel první čtyry“). Jeho úkoly se nezmění, ale bude to mít těžší.

Jsem si vědom, že jsme členy skautského hnutí dobrovolně. Jsem si vědom, že i ty vodní sporty a námořnickou romantiku při skautské výchově jsme si vybrali dobrovolně, ale členství v Junáku a zvláště v oddílech s označením „vodní“ vyžaduje i jistou dávku kázně a plnění 7. bodu skautského zákona.

Vezír

Krajský kapitán vodních skautů

Náhledem do stále nepřehlednější spleti skautských předpisů se o krajském kapitánovi vodních skautů, co by nepovinně obsazované funkci, dozvíme toliko, že je volen Krajským srazem kapitánů. Krajský sraz kapitánů svolává krajský kapitán příslušného kraje za účelem metodicko-výchovné podpory vodních oddílů, efektivní spolupráce a výměny zkušeností kapitánů vodních jednotek. Tento je svoláván nejméně jednou za tři roky jako volební. Dále je krajský kapitán vodních skautů členem Hlavního kapitanátu vodních skautů (HKVS) a členem Krajské rady Junáka příslušného kraje, kde jeho úkolem je zastupovat jed-

notky se zaměřením vodní a zdůraznění specifika jejich činnosti. Pokud by se náhodou stalo, že by v kraji krajský kapitán zvolen nebyl, může ho na dobu nejvýš jednoho roku jmenovat HKVS.

Organizační řád krajskému kapitánovi vodních skautů doporučuje tyto pravomoci:

- zastupovat junácký kraj v orgánech KVS, a na akcích pořádaných KVS,
- zastupovat zájmy vodních skautů v KRJ,
- metodicky vést vedoucí jednotek se zaměřením na vodní skauting.

Občas se může stát, že v daném kraji jsou jednoty se zaměřením

na vodní skauting registrovány pouze v jedné základní organizační jednotce, ať již ve středisku či přímo v přístavu vodních skautů. Tyto jednotky jsou podřízeny krajskému kapitánovi sousedního kraje a ve své Krajské radě Junáka mohou být zastoupeny jmenovaným zpravodajem VS. Je až paradoxní, že Plzeňský kraj, který si dovolím tvrdit patří mezi nezanedbatelnou část vodních skautů, svého kapitána nemá. V kraji jsou všechny jednotky se zaměřením „vodní“ registrovány pod jedním přístavem, a tedy nárok na svého krajského kapitána de iure nemáme, což mě vede k zamyšlení, kterému krajskému kapitánovi, že jsme to

vlastně podřízeni. V úvahu přicházejí hned čtyři – karlovarskému, jihočeskému středoečeskému nebo ústeckému...

Není ani tak důležité kamže to vlastně podřeláme. Nemá smysl generalizovat, co by kdyby, ale skoro vždycky když se mluví o krajských kapitánech, mám pocit, že jsou to nějací skautští činovníci, o kterých nikdo nic neví, skoro

nikdo je nezná, neví se co dělají, jestli něco dělají, jestli mají něco dělat a zda-li vůbec jsou... potřební. Nebudu zde ospravedlňovat jejich potřebnost, každý krajský kapitán je potřebný tak, jak si jeho kraj přeje a zaslouží. Přestože jsme se doposud na civilní i skautské úrovni nevyrovnali s krajským zřízením, myslím, že je třeba všem krajským kapitánům dát prostor

a čas. I proto se nám v tomto seriálu o třinácti(?) dílech představí jak krajští kapitáni jednotlivých krajů, tak vodní skauti z jejich kraje. Trochu cimrmanovsky tedy začínáme krajem Plzeňským, který toho svého krajského kapitána nemá a musíte tedy vzít zavděk kapitánem Přístavu „OMAHA“ Plzeň.

Platejz

Představujeme:

Plzeňský komodor - Bobr

Ahoj Bobře, prosím, pověz nám něco o svém dosavadním skautování.

Do skautského oddílu – 93. oddíl vodních skautů Delfini – jsem vstoupil v září roku 1990 a v tomto oddíle jsem bez přestávky dosud. Po několika radostných dětských letech jsem se stal kormidelníkem družiny, poté zástupcem kapitána oddílu a po dobu pěti let jsem oddíl i vedl. Nyní funguji opět jako zástupce kapitána a zároveň jako kapitán přístavu „OMAHA“ Plzeň. Vzhledem k tomu, že v Plzeňském kraji jsme jediná organizační jednotka vodních skautů, působím zároveň i ve funkci krajského kapitána.

Co tě přivedlo do oddílu vodních skautů?

Do oddílu mě přivedl kamarád, jehož maminka se znala s tehdejšími kapitány oddílu, br. Vladimírem Pospíšilem, přezdívkou Nemo. Tento člověk, poválečný skaut, je pro mě dodnes velkým skautským i osobním vzorem.

Co dělá krajský kapitán když ne-relaxuje skautováním?

Relaxuji prací. Asi jako leckterý Plzeňák jsem zaměstnaný ve Škodovce – závod Turbíny. Zde působím na funkci vedoucího experimentálního výzkumu proudění. V jednoduchosti se jedná o to, že je nutné vymyslet, navrhnout a ověřit různé části parních turbín tak,

aby tyto části pracovaly s co největší účinností. Je to velmi pestrá a tvůrčí práce, která mě moc baví. Nicméně přeorientování myšlenek z laboratoře na skautskou činnost je někdy velmi náročné.

Plzeňský komodor: Ing. Michal Hoznedl, Ph.D. – Bobr, 29 let

Jak se dělá vodní skauting v Plzni potažmo v celém Plzeňském kraji?

Jak již bylo řečeno výše, vodní skauting v Plzeňském kraji se omezuje na činnost přístavu „OMAHA“ v Plzni. V přístavu je pět oddílů a jeden klub oldskautů. Naše činnost je zaměřena spíše na divokou vodu než na plachtění, nicméně i to dovedeme. Jsme asi největší přístav v republice, nicméně registrace 2010 ukázala jistý pokles členů oproti jinak velmi stabilní

členské základně. Je to však velmi čerstvý údaj, který v současné době nemohu více komentovat. Přístav je velmi aktivní v oblasti pořádání vodáckých akcí, splutí tuzemských i zahraničních řek. Poslední dobou se nedílnou součástí stalo i pravidelné Odemykání a Zamykání plzeňských toků. Po dlouhé době připravujeme opět společné setkání všech oddílů z přístavu. Posádky z oddílů se pravidelně umisťují na horních příčkách žebříčku Českého poháru vodáků.

Vodní skauti z Plzně se zapojili i do přípravy nových vodáckých stezek a v poslední době intenzivně pracují na přípravě Evropské konference vodních skautů Eurosea 2010, o kterém bude ještě řeč.

Co trápí krajského kapitána, jaké máš problémy, starosti?

Největší starosti mi v současné době přiděluje podstatné snížení dotací, které získáváme na provoz od města a jeho komisí. Nutí nás to začít spořit na věcech, které dříve byly samozřejmé. Letos nepočítáme například s nákupem žádného nového vybavení. Navíc bylo nutné i zvýšit registrační poplatek, což mohlo být důvodem k odchodu některých členů přístavu.

Práci v oddíle, tedy bezprostředně s dětmi, považuji za velmi důležitou, ne-li dokonce nejdůležitější ze všech skautských činností. Často se jedná o mravenčí a časově

velmi náročnou práci, která není moc vidět a podle mého názoru není ani moc oceňována. Byl bych rád, kdyby byl zaveden systém oceňování a vzájemná výměna zkušeností s vedením vodácké mládeže. Současné Srazy kapitánů jsou (a z podstaty musí být) spíše schůzováním než bezprostřední praktickou pomocí těmto činovníkům. Doufám, že elektronická Kapitánská pošta bude do budoucna jedním z nástrojů, jak si vyměňovat zkušenosti a znalosti.

Mrzí mě také, že v celé skautské vodácké veřejnosti se nenalézá dostatek aktivních lidí, kteří by pomohli zlepšit fungování Kapitánátu vodních skautů, přípravu nových stezek a vodáckých časopisů. Stále nemůžeme najít i přes opakované výzvy další lidi do týmu přípravy Eurosea 2010, a to i přesto, že se jedná o významnou mezinárodní akci na území naší republiky. Získané zkušenosti a kontakty by mohly být pro mnoho vodáckých oddílů neocenitelné. Chtěl bych zde proto poděkovat všem, zejména mimoplzeňským, kteří se do pomoci s přípravami této akce zapojili.

Co tě jako krajského kapitána v nejbližší době čeká?

Přístav plánuje v únoru setkání

FOTO ARCHIV PŘÍSTAVU „OMAHA“

všech oddílů, kterým chceme obnovit tradici vzájemného poznávání a sehrávání děti nejen z oddílů, ale hlavně i mezi oddíly. Na plánu je představení jednotlivých oddílů, velké hry i společenský večer. Vše samozřejmě v tradičním skautském duchu, pod vyvěšenými vlajkami a v krojích. Akce se bude konat na skvělé základně KRJ Plzeňského kraje Bílý Orel v srdci Šumavy, poblíž obce Javorná. Více o základně je na www.krjplzen.cz.

Hlavní akcí, kterou se momentálně zabýváme, je již zmiňovaná Eurosea 2010, konaná k příležitos-

ti 100 výročí od založení vodního skautingu.

Nemohu zapomenout ani na intenzivní přípravy na oslavy 100 let vodního skautingu, pro které připravujeme DVD s představením jednotlivých oddílů a propagační předměty. Webové stránky této akce naleznete na adrese 100letvs.skauting.cz/e10.html.

Přibliž nám E10 a jaké jsou přípravy na E10?

Proběhla přípravná schůzka se zástupci z evropských zemí, je naplánován detailní program a nyní začínáme řešit technické zále-

FOTO ARCHIV PŘÍSTAVU „OMAHA“

žitosti akce. Kdokoliv z vodácké skautské veřejnosti bude mít zájem, může pomoci jak s organizací akce, tak se může stát i delegátem republikovým případně krajským. Republikový kandidát bude prezentovat v plném rozsahu Českou republiku, jeho úkolem bude prezentovat český vodní skauting v jeho tradičním pojetí, vybavení vodních skautů, bude mít právo hlasovat. Krajský delegát se účastní většiny programů. Bude prezentovat zejména svůj kraj, své tábořiště, klubovny, vše s ohledem na místní specifika každého kraje. Akce má vytvořeny svoji internetovou prezentaci na stránkách www.krjplzen.cz/eurosea10.

Není krajský kapitán jen další zbytečnou funkcí v Junáku?

Ve dvojediné funkci krajského kapitána a kapitána přístavu nejsem dlouho, nemohu to posoudit zcela správně. V našem případě je instituce krajského kapitána ví-

ceměně navíc, nechci se pouštět do rozsáhlých právních výkladů. V případě, že by KVS kladl na nižší organizační jednotky soustavné nároky a práce byla systematicky vedená (a krajsší kapitáni tyto úkoly plnili) pak by krajský kapitán byl jistě platným členem celého řídicího systému. Pokud to však mají být pouze, neberte to, prosím, nikdo špatně, zasloužili činnovníci, kteří mají sílu na schůzování, už ne však na řešení konkrétních problémů oběma směry, dolů i nahoru, pak je jeho funkce nadbytečná. Lidské kapacity aktivních činovníků jsou často vyčerpány na práci v oddílech, na vyšší místa se bohužel nikdo moc nehrne, přesto si myslím, že fungující krajský kapitán s vizí má smysl.

Co by mělo být náplní práce krajského kapitána?

Zejména přenos informací od přístavů či oddílů výše a naopak, pomoc při organizaci republiko-

vých závodů, prezentace kraje, aktivní činnost v KVS, pomoc pro kapitány přístavů, ...

Může krajský kapitán vůbec zažít něco vtipného? Máš nějaký vtipný zážitek?

Práce kapitána přístavu nebo krajského kapitána k popukání opravdu není. Protože stále pracuji s oddílem, většina zážitků se přihodí tam. Na táboře před několika lety jsem hrál velkého indiánského náčelníka a plavil jsem se pokryt králíčími kůžemi a indiánským malováním na kánoi uprostřed rybníka, v ruce kopí, vytvořené ze smrkové kulatiny a škrabky na brambory.

Bohužel stejnou dobu si vybral i místní řízný hajný, který se chtěl domluvit na odběru palivového dřeva. Tento člověk měl pro naši hru vzácné pochopení, kubíky dřeva byly domluveny a ani ke střelbě nedošlo.

Bobr

FOTO ARCHIV PŘÍSTAVU „OMAHA“

Představujeme:

Přístav „OMAHA“ Plzeň

Přístav vodních skautů „OMAHA“ Plzeň je jediným přístavem vodních skautů Plzeňského kraje, s hlavní působností v Plzni. Naším cílem je v duchu skautské myšlenky přispívat k tělesnému, duševnímu i společenskému rozvoji mladých lidí.

Hlavním předmětem naší činnosti je komplexní výchova dětí, mládeže a dorostu. Členem nebo členkou kteréhokoliv našeho oddílu se může stát dítě od šesti let věku. V současné době v přístavu působí pět skautských a jeden oldskautský oddíl, které se svými členy užívají klubovny a loděnice v řadě městských obvodů. Členskou základnu, více jak 150 členů, však netvoří jen děti a mládež z těchto městských obvodů, ale z celé Plzně a jejího blízkého okolí.

Vlastní celoroční činnost probíhá v jednotlivých oddílech, které se pravidelně od září do června setkávají ve svých klubovnách na schůzkách, pořádají jedno či vícedenní výpravy a prázdninové tábory. Na akcích se děti seznámí nejen se šmordcháním uzlů, šifrováním, s prací s mapou, morseovkou, topografickými značkami, GPS i jinými moderními technologiemi a dalšími vědomostmi dále uplatnitelnými v reálném životě - naučí se orientovat v jízdách řádech i na internetu, osvojí si základní společenské znalosti, ale především s přátelstvím, úctou k vlasti a odpovědností za sama sebe i své okolí.

Vštěpování nových vědomostí a dovedností probíhá formou soutěží, her a praktických činností tak, aby pro všechny zúčastněné byly hrou

a především zábavou. Nedílnou součástí činnosti každého oddílu je vodácký výcvik a seznámení s taji vodáckého dobrodružství na řekách klidných i divokých, u nás i v zahraničí.

Každoroční činnost jednotlivých oddílů vrcholí prázdninovým stálým nebo putovním táborem. Přístav „OMAHA“ současně spravuje táborovou základnu v Nových Mitrovicích, na jih od Plzně, kde již několik let po sobě zakotvila i školní loď Walrus, aby zde cvičila kadety Jejího veličenstva, tedy Námořní akademie.

Jednotlivé oddíly se rovněž účastní závodů, kde účastníci v různých věkových kategoriích, od prvňáčků (vlčat a žabiček) po oldskauty, mohou změřit své síly a dovednosti se svými vrstevníky a to jak na poli skautském tak i vodáckém. Pravidelně se účastníme závodů: Český pohár vodáků, Napříč Prahou přes 3 jezy, Knappův memoriál, Svojsíkův závod, Velké klání v uzlování a dalších.

Bližší informace o oddílech a jejich aktivitách naleznete na našem webu omaha.skauting.cz.

Platejz

KAPITÁNSKÁ POŠTA

ÚNOROVÉ NA NEWS

Každý, kdo se kdy zamýšlel přihlásit se na Námořní akademii, se určitě potýkal i se strachem z neznáma (ať už miniaturním či velkým) a přemýšlel nad tím, jestli je NA opravdu ta správná volba. Pro ty, jenž tápají a neví, zda vyplnit přihlášku, máme vzkazy od těch, kteří měli úplně stejné starosti minulý rok. Loňští čekatelé – kadeti sepsali několik důvodů, proč se přihlásit právě na NA.

FOTOGRAFIE NA TĚTO STRANĚ: PETR NĚMĚC - ZP

Na Námořní akademii musíš jet, protože:

- ð člověk pozná kotel bezvadných lidí
- ð je jedinečná
- ð nechá v tobě nezapomenutelné zážitky
- ð je to bezvadná náplň deseti dní prázdnin
- ð tě změní k lepšímu
- ð zjistíš, že v tom nejsi sám
- ð je to dokonale nachystaná akce
- ð poznáš co je v tobě
- ð jen blázen by nejel!
- ð se ti tahle zkušenost nikdy neztratí
- ð se NA stane tvou další rodinou
- ð tě naučí spát v sedě
- ð díky ní nemusíš platit za drahé odtučňovací tábory
- ð nabízí přednášky lidí, kteří tomu opravdu rozumí
- ð je jako maturita - taky taková zkouška dospělosti
- ð zjistíš, co je to nízkoletecká tula
- ð NA posune tvoje možnosti do další dimenze
- ð ti hlavní kapitán vodních skautů prozradí, jak se pěstuje rýže
- ð největší chyba, co můžeš udělat, je ta, že na NA vůbec nepojedeš
- ð každý kdo tam pojede pozná osobně nejvzornějšího kadeta všech dob - Ondráška
- ð na 100% nezažiješ nudu
- ð nemůžeš strávit deset dní lépe, než na této akci
- ð se naučíš zajímavé věci, které by ses nikde jinde nenaučil
- ð některým kadetům z NA naroste svatozář

Už tě nebaví jen si hrát a chceš se aktivně podílet na vedení oddílu? Tak věz, že NA je správná volba. Na <http://namorniakademie.wpr.cz/> najdeš elektronickou přihlášku. Stačí ji vyplnit a odeslat do 28. 2. 2010.

Na uvedených důvodech se podíleli Kody, Kačka, Kája, Řechták, Čert, Verča, Žirafa, Alpa, Bob, Sumeč, Assassin, Čiko a Kuchťa.

Pumpa

La Grace

Přesně před rokem byla v egyptském Suezu zahájena stavba největší české plachetnice. Dnes je hrubá stavba dokončena a občanské sdružení La Grace začíná přijímat první členy. Klub La Grace bude pomáhat s dostavbou této jedinečné lodi a po jejím spuštění pořádat na palubě kurzy námořnického umění i pirátské plavby.

La Grace je replikou dvoustěžňové brigy z druhé poloviny 18. století. Stejně jméno nesla korzárská loď snad největšího českého námořníka Augustina Heřmana. Trup „Půvabné“ dokončili na břehu Rudého moře v loděnici Mohameda El Saieda. „Máme již i natané rozvody elektřiny a vody. Především nám dorazil z Čech kontejner s elektrickými přístroji. Nyní tedy musíme vše za pomoci českých dobrovolníků zapojit,“ uvedl Pepa Dvorský, jeden ze zakladatelů klubu. V kontejneru je též 19 dílů stěžňů, 11 ráhen, 436 kladek, 12 plachet a přes 9 km provazů. To vše vyráběli v truhlářské dílně Viléma Pavlici ve Valašském Meziříčí čtyři desítky dobrovolníků z Česka i Slovenska. Část z nich nyní také míří do Suezu, aby zde stěžně vztyčili do výšky osmého patra. „Pomoci nám může přijet opravdu každý. Kdo bude chtít, může na palubě zaplétat lana, ale také vázat výblenky na samém vrcholku stěžně. Vše potřebné vás naučíme,“ dodal Dan Rosecký, který bude na tuto část práce dohlížet.

Práce budou probíhat do konce března, kdy bude loď natřena a spuštěna na vodu. Poté se vydá Suezským průplavem do Středozemního moře. Během dubna přepluje od egyptských břehů do řeckého přístavu Volos, kde bude na začátku května slavnostně pokřtěna. Ve starověku se tento přístav nazýval Iólkos a byla zde postavena a pokřtěna loď Argó, která nesla Iásóna a jeho druhy na

FOTO DAN ROSECKÝ

Model lodi La Grace

výpravu za zlatým rounem. Po stopách Argonautů vypluje také La Grace spolu s mnoha dalšími školními loděmi z celého světa v rámci závodu Historical Seas Tall Ships Regatta 2010.

“Symbolicky rok po zahájení stavby jsme se rozhodli začít přijímat první členy do klubu přátel La Grace“, řekl Dan Rosecký. Členové klubu se budou na lodi plavit jako posádka, budou pomáhat loď opravovat a budou pořádat nejrůznější výpravy i další akce na moři i na souši. Za to získají téměř poloviční slevu na plavby na lodi, budou dostávat pravidelné novinky a každoročně malý dárek. Členem klubu se může stát každý, kdo chce podpořit oživení české námořní tradice.

Klub La Grace bude psát zcela novou kapitulu námořního jachtingu. Členové posádky se budou učit nezvyklé pojmy a manévry. Na lodi ožijí slova, která dodnes zněla jen na stránkách modelářských příruček a pirátských romá-

nů jako závěsníky, kasouny, košové čnělky nebo buliny. Plachetnice s ráhnovými plachtami je nesrovnatelně složitější na manévrování než moderní jachtička v Chorvatsku, kde hlavní plachtu přehodí jeden člověk za kormidlem. Na-

FOTO DAN ROSECKÝ

Dokončovací práce

FOTO DAN ROSECKÝ

Kostra lodi La Grace

proti tomu na otočení ráhnové plachty je třeba současně tahat za 6 lan. A takových plachet bude mít La Grace šest. Odměnou za to

ale je daleko větší škála manévrů. Na rozdíl od moderní jachty může briga brzdit, couvat, nebo zůstat stát na místě bez použití kotvy.

Na lodi se ale nebude jen učit námořnické umění. Zájemci si budou moci ušít dobové oblečení, naučit se šermovat nebo střílet z děla. „Nezapomeneme ani na potápěče, pro které máme nachystané veškeré potřebné vybavení, romantiky, kteří se chtějí při západu slunce koupat v odlehlých zátokách, nebo rodiny s dětmi, pro které chystáme honbu za pirátským pokladem“, dodává kapitán Pepa Dvorský.

Bližší informace o lodi a její historii, fotografie a deník mapující průběh stavby naleznete na www.LaGrace.cz.

Živá diskuse o stavbě je k nalezení na stránkách www.jachting.info.

Dan Rosecký

převzato ze serveru www.jachting.info

SÁZAVSKÁ	VODNÍ	RALLY
SÁZAVA U ZR. PŘIBYSLAV SOBOTA 3.DUBNA 2010	PŘIBYSLAV HAVL. BŘOD NEDĚLE 4.DUBNA 2010	HAVL. BŘOD SVĚTLÁ N/S PONDĚLÍ 5.DUBNA 2010

198,0	Sázava vl
196,2	start - sraz na louce pod kam. mostem,
191,5	vpravo nahoře chata skauti Přibyslav
187,3	Ronov nad Sázavou
186,1	"Ostrůvek" 2. OVSS Přibyslav
185,8	v 1,1, Poříčí vl
185,2	vpravo ZS Přibyslav, vp 1km SKAUTSKÁ ZÁKLADNA
184,4	Přibyslav

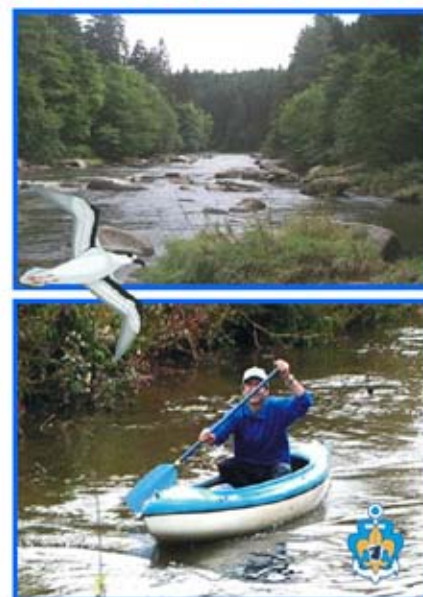
80 let skautingu v Přibyslavi
večer slavnostní táborák

184,4	Přibyslav
183,4	, +100 m; ČOV
181,2	Hesov vl Přibyslav 100 m vp
176,7	Stříbrné Hory 600 m
172,5	Simtary vp Pohled 500 m vl
171,4	
171,1	Pohled vp vl vp Pohled 500 m vl, +50 m stp
164,4	Šlapanka, +150 m vl
164,1	, +50 m v 1,3 !! N vp
163,2	v 1,5 Na Ostrově, 100 m vl
162,9	Havličkův Brod (411 m n. m.)

STVOŘIDLA 2010

elektronická KAPITÁNSKÁ POŠTA

METODICKÝ A INFORMAČNÍ ZPRAVODAJ HKVS číslo 2, únor 2010

Vydává Hlavní kapitanát vodních skautů pro vnitřní potřebu.

Kapitánskou poštu dostávají emailem všichni registrovaní kapitáni oddílů vodních skautů, krajští kapitáni a činovníci HKVS. Pokud si přejete být zařazeni do databáze příjemců či z ní být naopak vyřazeni, pošlete své jméno na adresu kp@skaut.cz.

Aktuální číslo Kapitánské pošty i archiv starších čísel je k dispozici také na webových stránkách HKVS.

Příspěvky, postřehy, připomínky, informace, pozvánky či fotky zasílejte na adresu: kp@skaut.cz.

Do tohoto čísla přispěli: Markéta Babóová - Majda, Pavel Bár - Pavlík, Lukáš Boubín - Platejz, Vladimír Cvrček - Vezír, Jan Fischer - Hvězdář, Stanislav Holec - Sten, Michal Hoznedl - Bobr, Jana Kalčevová - naJa, Zuzka Klusáčková - Klusajda, Michal Pokorný - Logo, Zuzana Pozlovská - Pumpa, Dan Rosecký, Milan Zeibert - Ježek.

Foto na titulní straně: Tomáš Nechvátal

Fotografie: Luděk Demel - Luďa, Milan Jančík - Janošík, Václav Káňa - Knar, Jan Kern, Jakub Mertl, Petr Němec - Zip, Josef Pokorný - Jožan, Dan Rosecký, Tomáš Řehák, Marek Sekyra, Lenka Střížková, Honza Uher, archivy přístavu Eskadra Ostrava, přístavu „Omaha“ Plzeň, HKVS a autorů

Redakce: Hlavní kapitanát vodních skautů

Jazyková korektura: Tomáš Nechvátal

Sazba: Pavel Bár

Evidováno u Ministerstva kultury České republiky pod číslem MK ČR E 161 00.

Ze zápisu... z 15. jednání HKVS, které se ko- nalo 11. 1. 2010 v Praze

Přítomni: Vezír, Majda, Pavlík, naJa

- opět bylo otevřeno téma financování činnosti (H)KVS a Sítě VS

- HKVS děkuje všem jednotkám za poskytnuté dary (zvláštní příspěvky na provoz činnosti KVS)
- dary pro rok 2010 lze zasílat na účet KVS č. 66655333/5500 pod variabilním symbolem 90xxxyy, kde xxx označuje číslo okresu a yy číslo přístavu
- dobrovolné příspěvky formou darů budou i nadále vybírány ve výši 10,00 Kč za registrovaného člena
- pokud oddíl VS písemně odmítne platit tento příspěvek, nebude nadále urgován, nebudou mu však poskytovány plánované výhody jako ostatním

- HKVS se zabýval návrhem programu jarního Ústředního sraz kapitánů ve dnech 26. - 28. 3. 2010 v Třebíči

- přednáška: bezpečnost na vodě a u vody (blok ke Kapitánské zkoušce)
- praktický výcvik: bezpečnost v praxi, určeno pro všechny činovníky (blok ke Kapitánské zkoušce), bazén zajištěn
- právní normy na vodě a u vody (blok ke Kapitánské zkoušce)
- metodika a výchova ve vodáckých oddílech, Nový program a vodní skauti v praxi
- příprava volebního sněmu, jmenování kandidátní komise

- hlavní kapitanát jednal o budoucnosti Severky a návratnosti jejího financování, byl přijat návrh ložní komise.

- skončilo funkční období komise pro Kapitánskou zkoušku, v únoru budou jmenováni noví zkušební komisaři

- doména www.hkvs.cz od dnešního dne nefunguje, je nastaveno přesměrování na www.vodni.skauting.cz – jedná se o opětovném pronájmu domény

- na schůzce pracovní skupiny bylo dále jednáno o budoucnosti časopisů vodních skautů

Plné znění zápisu naleznete na webu HKVS, v sekci Z kapitánského můstku - zápisy.

Vyhovuje vám takto zkrácená verze zápisu nebo byste uvítali zveřejnění plného znění zápisu?

Napište nám své názory na kp@skaut.cz!

Manuál krajského kapitána

V souvislosti s novelizací vyhlášky HKVS o krajských kapitánech předkládáme „manuál“ pro krajské kapitány, který shrnuje jejich práva a povinnosti dle Organizačního rádu a systemizace Junáka, Řádu vodních skautů, Krojového rádu a jeho příloh a Vyhlášky HKVS 6/09, kterou se upravují další práva a povinnosti krajských kapitánů (Statut krajských kapitánů).

A - ZPŮSOB NABYTÍ FUNKCE, OBECNÁ USTANOVENÍ O KRAJSKÉM KAPITÁNOVI

- nutné předpoklady pro výkon funkce nejsou stanoveny, doporučuje se však složená vůdcovská a kapitánská zkouška a praxe ve vedení oddílu se zaměřením na vodní skauting v délce minimálně 1 rok
- krajský kapitán je volen na volebním krajském srazu kapitánů, který se koná nejméně jednou za tři roky; svolavatelem srazu je krajský kapitán ve funkci; v případě, že krajský kapitán volební sraz nesvolá, může tak výjimečně učinit HKVS
- Krajský sraz kapitánů je nejvyšším krajským orgánem sítě VS; krom voleb se doporučuje jeho svolávání za účelem metodicko-výchovné podpory vodních oddílů, efektivní spolupráce a výměny zkušeností kapitánů oddílů VS; delegáty krajského srazu kapitánů jsou všichni kapitáni vodních oddílů a přístavů VS v kraji (mohou být zastoupeni svými zástupci), případní okresní zpravodajové VS a krajský kapitán VS
- krajský kapitán podává neprodleně Hlavnímu kapitanátu vodních skautů (dále jen HKVS) zprávu o každém Krajském srazu kapitánů ve svém kraji a o každém výsledku voleb na volebním Krajském srazu kapitánů
- v případě, že jsou v kraji registrovány jednotky se zaměřením vodní jen v jedné ZOJ, jsou řízeny krajským kapitánem sousedního kraje, ve své KRJ mohou být zastoupeny jmenovaným zpravodajem VS; rozhodnutí o nutnosti obsazení této funkce je v pravomoci orgánů KVS, neobsazení této funkce není důvodem ke zrušení OJ; v krajích, kde jsou registrovány jednotky VS, ale není zvolen krajský kapitán, může HKVS dočasně na dobu nejvýše jednoho roku krajského kapitána VS jmenovat, o tomto jmenování musí neprodleně informovat příslušnou KRJ
- krajský kapitán je z titulu své funkce delegátem Ústředního srazu kapitánů
- krajské kapitány spolu s volenými činovníky HKVS tvoří Hlavní kapitanát vodních skautů a mají právo hlasovat o všech bodech, které nejsou vyhrazeny voleným členům HKVS
- krajský kapitán VS zastupuje vodní skauty vůči státní správě a samosprávě svého kraje
- funkce krajského kapitána není funkcí čestnou ani emeritní
- ekvivalentem názvu krajský kapitán je název komodor

B – OBECNÁ NÁPLŇ FUNKCE

- úkolem krajského kapitána je zastupovat v KRJ jednotky vodních skautů a zdůrazňovat vodácká specifika jejich činnosti
- krajský kapitán zastupuje příslušný junácký kraj a podřízené jednotky Sítě VS současně také v HKVS, jehož je členem
- podle novelizované vyhlášky je posláním krajských kapitánů VS poskytovat metodické, výchovné, vzdělávací a organizační zázemí podřízeným jednotkám Sítě VS, ale i případným dalším jednotkám mimo Sít' VS příslušného kraje

C - POVINNOSTI KRAJSKÝCH KAPITÁNŮ:

- dbá na dodržování povinnosti složení kapitánské zkoušky u vedoucích oddílů VS (dle ustanovení čl. 12, písm. c) Řádu VS)
- v oblasti vodáckého vzdělávání krajský kapitán VS úzce spolupracuje s výchovným zpravodajem HKVS, do budoucna se předpokládá jeho větší aktivita ve vodáckém vzdělávání v příslušném kraji, tato pravidla v budoucnu blíže stanoví Řád pro vzdělávání činovnic a činovníků Junáka a vy-

- hláška HKVS (zejména možnost organizovat zkoušky, resp. kurzy vodáckého minima „Kapka“)
- podává na začátku kalendářního roku zprávu (zpravidla na vyzvání HKVS) o oddílech a přístavech VS ve svém kraji a o ostatních oddílech Junáka, které se částečně zabývají vodáckým programem – tato zpráva je součástí povinné Výroční zprávy KVS
- podává průběžné informace o činnosti jednotek Sítě VS příslušného kraje na každém Ústředním srazu kapitánů
- informuje HKVS a Síť VS o vodácky zaměřených akcích pořádaných v příslušném kraji, zejména o akcích Junáka a zajišťuje jejich zařazení do Kalendáře akcí VS
- podává HKVS zprávy o veškerém dění mezi vodními skauty ze svého kraje (např. prostřednictvím krajského dopisovatele) do příslušných vodáckých částí skautských časopisů

D – PRÁVA KRAJSKÝCH KAPITÁNŮ:

- zastupovat junácký kraj v orgánech KVS a na akcích pořádaných KVS.
- zastupovat zájmy vodních skautů v KRJ
- metodicky vést vedoucí jednotek se zaměřením na vodní skauting
- vydávat řídí akty pro podřízené jednotky (Rozhodnutí krajského kapitána VS)
- podávat návrhy na vodácká vyznamenání a ocenění v souladu s předpisy na jejich udělování
- účastnit se kteréhokoliv zasedání HKVS, doporučuje se účast alespoň třikrát ročně
- podávat připomínky a návrhy k projednání HKVS
- podávat HKVS návrhy na změny v oblasti vodácké činnosti Sítě VS a jejich jednotek.
- navštěvovat tábory jednotek Sítě VS příslušného kraje a kontrolovat zejména dodržování bezpečnostních pravidel při činnosti na vodě
- nosit odpovídající krojové označení: funkční štítek (šedý s jedním V a písmeny HKVS), nárameníkové označení letní vodácké košile či rukávové označení VS na slavnostním obleku (u obou jeden „zatočený“ prýmek)
- užívat služební vlajku: bílá vlajka s modrým „sendvičem“ a jednou modrou hvězdou v levé horní čtvrtině

PŘIHLÁŠKA NA SRAZ KAPITÁNŮ A KAPITÁNEK

Třebíč – 26. – 28. 3. 2010

Kapitáni a kapitánky vezměte své oddílové a přístavní týmy a přijďte ...
... sraz je příležitostí inspirovat se, něco se naučit a setkat se pro všechny !!!

JMÉNO A PŘÍJMENÍ:

DATUM NAROZENÍ:

PŘÍSTAV A ODDÍL:

ADRESA:

PŘEZDÍVKA:

EMAIL:

UBYTOVÁNÍ

(ubytovna je varianta pro bratry a sestry, kteří se necítí na spaní ve spacáku na zemi ve třídách, kapacita je omezena)

Pátek	škola	x	ubytovna	x	žádné
Sobota	škola	x	ubytovna	x	žádné

STRAVOVÁNÍ

Pátek	večeře	ano	x	ne
Sobota	snídaně	ano	x	ne
	oběd	ano	x	ne
Neděle	večeře	ano	x	ne
	snídaně	ano	x	ne
	oběd	ano	x	ne

SOBOTNÍ PROGRAMOVÁ ČÁST – vyberte JEDNU možnost z každého bloku (pokud se neumíte rozdvojit nebo roztrojit)

dopolední blok č. 1 (orientační čas 8,30 - 9,40):

1. Bezpečnost a ochrana zdraví při vodácké činnosti (přednáška) – doporučeno zájemcům o modulovou KZ
2. Vezírovo okénko – diskuse s hlavním kapitánem
3. Ranní miniorienták
4. Nebudu přítomný

dopolední blok č. 2 (orientační čas 9,50 - 11,00):

1. Organizační komise
2. Informačně-propagační komise
3. Závodní a lodní komise
4. Fórum mladých (do 26 let)
5. Nebudu přítomný

odpolední blok č. 3 (orientační čas 12,30 – 14,00):

1. Bazén – bezpečnost a záchrana při vodácké činnosti (praxe) a volné plavání – doporučeno zájemcům o modul. KZ
2. Procházka – bazilika, areál kláštera a přírodní bludiště+bylinková zahrádka (projekty, na kterých se podíleli skauti)
3. Nebudu přítomný

odpolední blok č. 4 (orientační čas 15,00 - 16,40):

1. Rukodělky – tvůrčí činnost a inspirace do oddílu
2. Fotoworkshop – zaostřeno na správnou kompozici a expozici aneb skaut necvaká, nýbrž fotí!
3. Stavba plachetnic – co vše umí šikovné vodácké ruce?beseda s Ostraváky z přístavu Viribus Unitis
4. Nový program v praxi oddílů vodních skautů – vodácké doplňky Nového programu aneb jak na ně – doporučeno zájemcům o modulovou KZ
5. Nebudu přítomný

odpolední blok č. 5 (orientační čas 16,50 - 18,00):

1. Vzdělávací komise: jachting – připomínkování vzdělávacích kompetencí pro tuto oblast
2. Vzdělávací komise: bezpečnost – připomínkování vzdělávacích kompetencí pro tuto oblast
3. Vzdělávací komise: jízda na divoké vodě – připomínkování vzdělávacích kompetencí pro tuto oblast
4. Vzdělávací komise: vodní skauting – připomínkování vzdělávacích kompetencí pro tuto oblast
5. Diskusní hra aneb jak to vidíš ty – myslíš, že máš v otázkách vedení oddílu jasno, nebo si někdy nevíš rady? přijď se podělit o své názory, vyposlechnout ostatní a trochu se i pobavit
6. Jak na stezky – program o nevodácké části stezek, o aktivitách k nim a co s nimi...
7. Web HKVS – workshop k našim stránkám, návody, jak s nimi dobře a užitečně pracovat
8. Nebudu přítomný

večerní blok č. 6 (orientační čas 20,00 – 21,00):

1. Večerní plavba – na pramicích po řece Jihlavě a možná bude i minizávod...
2. Hra v židovském městě – možnost trochu se protáhnout a objevit kouzla zákoutí židovského města (UNESCO)
3. Chvilka zamyšlení aneb idea v našich oddílech – jestliže někoho vedeme, můžeme ho dovést jen tam, kam jsme sami došli...
4. Nebudu přítomný